

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskernes Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

DEN JYSKE
IDRÆTSSKOLE
VEJLE

AARSSKRIFT 1949

AARSSKRIFT 1949

UDGIVET AF
DEN JYSKE IDRÆTSSKOLES ELEVFORENING

KAN VI KLARE DET?

Der stilles store krav til de europæiske folk i dag og i særdeleshed til de nationer, der er nået længst i økonomisk velstand og social sikkerhed.

Gennem marshallhjælpen og militæralliancer skabes der nemlig ikke noget varigt værn mod kommunisme eller anden form for diktatur, og der opnås aldeles intet derigenem, som kan gøre det muligt for Europa at genvinde økonomisk og politisk frihed.

I nogle lande i Europa former frihedskampen sig stadig som den underjordiske kamp mod militær voldsmagt; men i de øvrige lande — og de er langt de fleste og omfatter de betydeligste — der har kampen taget en hel anden form, og her går kravene, der stilles, først og fremmest ud på omstilling efter en fuldkommen ændret verdenssituation og et vist afkald på økonomiske og sociale goder i omstillings-tiden. Bliver disse krav ikke opfyldt, vil Europa enten for lang tid fremover være delt mellem U.S.A. og Rusland eller som helhed glide ind under en af disse magter.

Af de ting, omstillingen må medføre, er dannelsen af Europas forenede Stater noget af det, der måske vil komme til at berøre os her i Danmark mest direkte, ikke mindst ved sine krav om økonomiske og sociale ofre i overgangstiden. De fleste af I gamle elever har sikkert hørt mig tale om dette. Men der er for Europa mange andre betydelige problemer at klare, og af en særlig stor betydning er vort forhold til de koloniområder, der nu har løsrevet sig eller er i færd med at løsrive sig fra europæisk overhøjhed. Det er selvsagt, at det vil være af en meget stor betydning for vor fremtid, hvordan vor tidligere dominerende stilling over

for verdens folke- og råstofrigeste områder afvikles til fordel for et forsøg på samarbejde mellem frie folk. Kræves der forståelse og offervilje over for ordningen af vore indre forhold i Europa, så er disse krav ikke mindre, når det gælder forholdet til disse folk og områder der ude.

Problemerne skal løses på vidt forskellig måde, men stiller alligevel så ensartede krav til forståelse, mod og offervilje, at man ved at betragte behandlingen af det ene problem kan lære en hel del om de vanskeligheder, der er fælles for løsningen af de fleste vigtige europæiske omstillingsproblemer.

Jeg vil her forsøge at give en kort fremstilling af det indonesiske problems behandling, da vi muligvis kan lære en del af dette, og der tillige ligger dyb alvor bag Robert Paynes udtalelse: »Den største opgave for vor generation er at forstå Asien«.

Det gamle hollandske koloniområde i Ostindien — Indonesien som det i almindelighed kaldes — består af tusindvis af store og små øer. Det samlede areal er næsten 2 millioner km², og folketallet udgør over 70 millioner. Kolonien er enorm af udstrækning. Fra vest til øst er afstanden større end fra Gibraltar til Svalbard, og fra nord til syd er afstanden omtrent som fra Oslo til Rom. Øen Borneo er den største, 753.300 km². Men Java, der er omtrent 4 gange så stor som Holland og har over 50 millioner indbyggere, er den vigtigste af øerne. Praktisk taget hele befolkningen er malayer, og de fleste af dem er muhamedanere. Der findes lidt over 1 million kinesere og omkring 250.000 europæere, væsentlig hollændere.

Det er ingen overdrivelse, at Indonesien danner grundlaget for velstanden i Holland. Koloniens vigtigste eksportartikler før krigen var gummi og olie. Indonesien producerede 37 % af verdens rågummi, næsten 3 % af olien, 17 % af verdens tinproduktion, 86 % af peberproduktionen, 19 % af teproduktionen og praktisk talt hele kininproduktionen. Der var tillige en betydelig produktion af sukker, palmeolie og bauxit. Disse rigdomskilder og en væsentlig

del af udenrigshandelen var på hollandske hænder. I årene før krigen var eksportoverskudet omkring 600 millioner gylden, og de hollandske kapitalinvesteringer i kolonien var beregnet til 2,6 milliarder gylden. Udbyttet af kolonien var beregnet til mellem 15 og 20 % af Hollands Nationalindtægt.

Disse kendsgerninger tjener til at forklare, hvor vanskeligt det måtte være for Holland at bøje sig for det faktum, at under den nye verdenssituation er Europas lederstilling i verden gået tabt. Under vor kamp for at opnå frihed og ligestilling med de ledende magter er der ikke mulighed for en europæisk undertrykkelse af andre folk.

Det hollandske kolonistyre blev før krigen regnet for at være verdens dygtigste. Det udnyttede landets rigdomskilder på en fremragende måde og udvidede de dyrkede arealer betydeligt, hvorved der også skabtes bedre og sundere forhold for den indfødte befolkning, selv om den kun fik meget ringe del i landets rigdomme. Gennemsnitsindtægten på Java var således før krigen kun 15 dollar om året pr. hovede. Alle højere stillinger og større indtægter var forbeholdt europæere og en fåtallig mellemklasse, hovedsagelig bestående af kinesere og andre indvandrede asiater. Den indfødte befolkning blev holdt nede i uvidenhed og kapitalmangel. Og mens hollænderne viste udpræget respekt og tolerance over for de indfødtes religiøse love og skikke, så gennemførte de strenge love mod politisk virksomhed og gik hårdt frem mod de radikale selvstændighedsbevægelser. Tusinder blev deporteret til koncentrationslejre i det indre af New Guinea.

Allerede i 1880erne begyndte en indonesisk nationalbevægelse på Java, men det var dog først efter århundredskiftet, den fik et større omfang, og ligesom andre farvede nationalismer blev den stærkt inspireret af den japanske sejr over Rusland i 1905, hvor et asiatisk folk for første gang sejrede over en stor hvid nation.

Den nationale bevægelses pionerer var indonesere, som havde fået en vesteuropæisk uddannelse, og særlig i tiden

mellem de to verdenskrige dannedes en række grupper med nationalistiske programmer, som så i maj 1939 samledes i en fællesorganisation.

I marts 1942 blev Indonesien besat af Japanerne, og lige før kapitulationen i 1945 erklærede Japanerne Indonesien for uafhængig, vel nok først og fremmest for at skabe vanskeligheder for hollænderne.

Den 17. august 1945 blev den indonesiske republik proklameret med dr. Soekarno som præsident. Fra hollandsk side blev nationalbevægelsens ledere karakteriseret som landsforrædere og kollaboratører. Men da hollænderne endnu på dette tidspunkt kun havde ringe militære styrker disponible, skulle englænderne foretage afvæbningen af Japanerne. Da de ankom, havde nationalisterne skabt en republikansk regering og overtaget administrationen af størstedelen af Java og Sumatra, og der fandtes allerede en indonesisk hær, som var udstyret med japansk krigsmateriel. De republikanske myndigheder tilsagde imidlertid englænderne samarbejde, men forudsagde, at hvis hollandske tropper blev bragt tilbage til Indonesien, ville de modsætte sig det med magt. Da englænderne alligevel førte hollandske styrker med sig, begyndte i slutningen af 1945 en langvarig krig, hvorunder englænderne og hollænderne også gjorde brug af japanske afdelinger. Hollændernes optræden, bl. a. anvendelsen af de japanske tropper til at slå den indonesiske modstand ned, virkede ydmygende og udfordrende på nationalisterne.

Trods hollændernes anvendelse af japanske tropper nægtede de pure at forhandle med præsident dr. Soekarno med den begrundelse, at han under besættelsen havde samarbejdet med Japanerne. For at få forhandlinger i gang lod indoneserne da i november 1945 opbyggeren af den indonesiske modstandsbevægelse under besættelsen, Soetan Sjahrir, træde til som statsminister, og i januar 1946 kom sir Archibald Clark Kerr til Indonesien som særlig britisk udsending for at mægle mellem parterne. Under forhandlingerne gjorde de hollandske repræsentanter nu så store ind-

rømmelser, at en overenskomst syntes at være indenfor rækkevidde. Forhandlingsmøderne blev imidlertid flyttet til Haag, og da viste det sig, at højrepartierne i Holland mente, forhandlerne var gået alt for langt i indrømmelser. Spørgsmålet blev derfor udsat til efter de forestående valg i Holland, og da valget blev et nederlag for de forhandlingsvenlige partier, kom det til brud og fortsatte uroligheder i Indonesien.

I midten af september foretog da chefen for den hollandske generalguvernørs kabinet, dr. P. J. Koets på republikkens invitation en rejse til Javas indre. Han kom tilbage med et meget gunstigt indtryk af forholdene. Han beskrev den orden, fred og økonomisk aktivitet, som herskede her, og om befolkningens indstilling skrev han i sin rapport: »Hver gang jeg spurgte: »Hvad er for jer det vigtigste, som er sket i løbet af det sidste år?« . . . fik jeg hver gang det samme svar: »Det er følelsen af menneskelig værdighed«. Folket forstår nu, at det er i stand til at udføre noget. Af samtaler, som gik videre end blot almindeligheder, hørte jeg om frygten for en tilbagevenden til stillingen som koloni . . . ikke så meget fordi folk frygtede økonomisk udbytning eller fremmedherredømme eller noget af den slags, men snarere på grund af frygten for, at de igen skulle miste denne nye følelse, de med så stor fryd havde opdaget inde i dem selv og føler er så værdifuld, at de ikke kan leve uden den. Det er en realitet, vi må være fuldstændig klare over.« Dr. Koets rapport gjorde et stærkt indtryk på de ansvarlige hollandske kredse, og endelig den 15. marts blev der ved engelsk hjælp afsluttet en politisk overenskomst i Linggadjadi på Java.

Efter denne overenskomst anerkendte Holland *de facto* den indonesiske republik, som skulle bestå af Java, Madura og Sumatra med en befolkning på 57 millioner, og det blev bestemt, at der skulle oprettes et Indonesiens forenede Stater, som skulle bestå af tre medlemmer: Den indonesiske republik, Borneo og Øst-Indonesien (Celebes, Molukkerne og en del andre øer). Indonesiens forenede Stater skulle

sammen med Holland danne en union med dronning Wilhelmina som statsoverhovede. Parterne forpligtede sig til at samarbejde om dannelsen af Indonesiens forenede Stater og den hollandsk-indonesiske union inden 1. januar 1949.

Der var dog i Indonesien såvel som i Holland stærke kræfter, der modarbejdede disse forhandlingsresultater, fordi de fandt, at modparten havde opnået for meget, og da man skulle til at føre Linggadjati-overenskomsten ud i livet, viste det sig straks, at parterne fortolkede den på forskellig måde og ikke kunne blive enige. Hollænderne ville fortsat være de ledende og benytte de to andre stater i den påtænkte union i spillet mod republikken, mens denne ville være Hollands ligestillede og samtidig hævde sin naturlige større styrke i forholdet til de to andre indonesiske stater.

De gensidige beskyldninger og mistænkeliggørelser, der udsprang af en stadig ulmende mistillid, fik snart politiske følger. I republikken fik de anti-hollandske partier mere vind i sejlene. Sjahrir måtte gå af som statsminister, fordi hans regeringskollegaer fandt ham for eftergivende, og han blev erstattet af Sjarifoedin, hvilket ikke skulle gøre samarbejdet med hollænderne lettere. I Holland, som efterhånden med uhyre omkostninger havde over 100.000 mand stående i Indonesien samtidig med, at eksporthandelen ikke kunne komme i gang og værdifuld udenlandsk valuta derved indtjenes, blev presset på regeringen for at få den til en kraftigere optræden stærkere og stærkere.

Forsøget på samarbejde blev da afbrudt ved, at de hollandske styrker den 21. juli 1947 gik til angreb både på Java og Sumatra. Den hollandske regerings forsvar for angrebet som en politiaktion virkede ikke overbevisende ude i verden, og det var åbenbart, at de militære operationer var godt forberedt.

Konflikten blev nu bragt ind for F.N.s sikkerhedsråd af regeringerne i Australien og Indien. Den 1. august opfordrede rådet de to parter til at indstille kampen, hvilket de den 4. august gik ind på, og ved sikkerhedsrådets hjælp

blev der den 17. januar 1948 afsluttet en overenskomst, hvorefter man vendte tilbage til det grundlag for samarbejde, der var skabt i Linggadjati-overenskomsten. Et nederlag for republikken var dog bestemmelsen om, at der skulle afholdes »frie valg« i de hollandsk-besatte områder på Java og Sumatra for at fastslå disse befolkningers fremtidige tilhørsforhold. Endvidere fastslog overenskomsten den hollandske suverænitet over øerne, indtil Indonesiens forenede Stater var blevet oprettet.

Hollænderne havde således genvundet en del af deres indflydelse. Men den 19. december 1948 åbnede deres styrker, der i den sidste tid var blevet forstærket, en storstilet offensiv til lands, til søs og i luften mod de områder på Java og Sumatra, der stod under den republikanske regerings kontrol. Før 9 timer var gået, havde faldskærmstropper besat hovedstaden Jogjakarta. De fleste ledende politikere og militære blev overrumplet og taget til fange. Blandt dem var præsidenten, statsministeren og de fleste medlemmer af regeringen. Den indonesiske hær var ude af stand til at yde større modstand over for denne overrumpling, men trak sig i mindre grupper tilbage til de mere ufremkommelige dele af landet for derfra at føre partisan-krig.

Den hollandske aktion vakte harme i store dele af verden. Australiens talsmand overfor sikkerhedsrådet, Hodgson, veg ikke tilbage for at erklære, at overfaldet på republikken var værre end det tyske overfald på Holland. Alvorligst var dog reaktionen i den farvede verden, og det gjorde et meget stærkt indtryk, da Indien her tog ledelsen og indkaldte en asiatisk konference den 20. januar for at drøfte konflikten. Indien nægtede hollandske flyvere adgang til at lande på indiske flyvepladser, Ceylon spærrede havnene for hollandske skibe, og i det krigshærgede Burma var der tale om at sende et symbolsk kontingent af frivillige på 300 mand.

Konflikten førte til kraftig aktivitet i F.N.s sikkerhedsråd. Man kan ikke sige, at Holland i forholdet til de andre magter behøvede at føle sig beskæmmet under sagens behandling her. Rigtignok blev der udtrykt megen forargelse

fra nogle sider, men det var desværre tydeligt, at det, der blev endelig bestemmende, når de enkelte magter skulle til at tage stilling, først og fremmest var de konsekvenser, fremgangsmåden ved konfliktens løsning kunne få for deres egne forhold eller deres muligheder i det storpolitiske spil i verden. Man så således de to demokratier, der tillige er kolonimagter, Frankrig og Belgien støtte Holland, mens Rusland spillede rollen som de undertryktes beskytter. For en væsentlig del takket være, at U.S.A. var meget stærkt interesseret i en løsning, der ikke kunne efterlade det indtryk, at Rusland stod som den eneste stormagt, der talte den asiatiske nationalismes sag, blev der lagt et så stærkt pres på de kæmpende parter, at de atter førtes ind i forhandlinger, som afsluttedes ved en hollandsk-indonesisk rundbordskonference i Haag, hvis resultat blev, at det i verdenspolitikken så begivenhedsrige år 1949 afsluttes med oprettelse af den indonesiske republiks fulde selvstændighed og en hollandsk-indonesisk union med den hollandske dronning som statsoverhovede. Indonesiens forenede Stater og Holland bliver ligeberettigede deltagere i unionen, og Indonesien får fuld kontrol over sine indenrigske og udenrigske forhold.

Når klokkerne nyårsaften ringer det gamle år ud og det nye år ind, begynder også et nyt forhold mellem Holland og det tidligere fundament for hollandsk velstand.

Hvorledes samarbejdet under det nye forhold vil udvikle sig, kan kun fremtiden vise. Indonesien har, som de andre store områder der ude i Asien, brug for nøje samarbejde med højt udviklede lande, hvis det skal lykkes i et tilfredsstillende tempo at give de uhyre befolkningsmasser en nogenlunde levestandard, men andre lande end Europa står rede til at gøre deres indflydelse gældende, først og fremmest U. S. A. og Rusland.

Der er næppe tvivl om, at hvis Holland og andre europæiske lande i forholdet til Indonesien havde vist større forståelse af tidens krav, da havde Hollands og dermed Europas stilling hos Østens folk været stærkere i dag, end det nu er tilfældet.

Min artikel her skal ikke være et forsøg på at dømme nogen i dette forhold, da måtte den have været mere udførlig, men den skulle være et varsko til os, at vi ikke under vort forsøg på at løse de mange andre omstillingsproblemer for Europa, som vi må være aktive i, bliver hængende i gamle forestillinger.

Vi skal være med til at løse et problem som det tyske folks fuldkomne ligestilling med andre folk i et samlet Europa — for blot at nævne et af de mange problemer, der trænger sig på —, men vi skal nok derunder møde en del af de samme vanskeligheder, som gjorde sig gældende under løsningen af det indonesiske spørgsmaal, og som først og fremmest skyldes en mangel på forståelse af den for Europa så skæbnesvangre ændring i verdenssituationen.

Kan vi klare det? Kun fremtiden kan vise det.

Rask Nielsen.

AFSLAPNING

Når jeg vil forsøge at skrive om afslapning under udførelse af legemsøvelser, er det fordi, det er et meget omdiskuteret spørgsmål i idræts- og gymnastikkredse. Det er tillige et såre interessant emne, som rimeligvis ved at blive praktiseret vil give nye idéer og impulser til forbedring af idræts- og gymnastikarbejdet.

Når jeg vover at fremføre nogle tanker om et så uafklaret problem, gør jeg det ud fra rent praktiske erfaringer fra mit virke som lærer i svømning, idræt og gymnastik.

Da jeg underviste i svømning, lærte jeg først eleverne vejrtrækningen, og derefter, gennem lodret og vandret flydning, afslapning. Under flydning med armene ude eller oppe, lægger man mærke til, at de fleste spænder sig totalt og derved synker delvis eller helt. Gentager man øvelsen, vokser evnen til at slappe af, og tilsidst er det ubegrænset, hvor længe eleverne kan ligge. Dette viser, at evnen til at flyde vokser med evnen til at slappe af, — ja, det giver eleverne en herlig fornemmelse »at ligge helt døde«.

Prøv som forøvelse for flydning at anbringe eleverne i favnrygliggende stilling og få dem her til at slappe helt af. Man finder hvile og velvære for både sjæl og legeme, når man ligger afslappet både i vand og på land.

Sidder jeg på en stol, eller ligger jeg i min seng, tænker jeg ofte på, om jeg nu er helt afslappet, og det viser sig altid, at der er spændthed til stede både i kroppens og ansigtets muskulatur. Jeg tør endda gå så vidt at sige, at manges ansigtsudtryk præges varig af denne spændthed. Tænk, hvilket spild af kræfter, det er at sidde eller ligge spændt, når man skulle hvile.

Afslapning er af den største betydning for flydningen og derved selvfølgelig også for svømningen. At slappe af i en stilling lærer man ret hurtigt, men at slappe af under svømmebevægelser er mange gange mere kompliceret. Vil anden afslapning, som eleverne har lært i flydestillingen, kunne overføres på de vanskelige svømmebevægelser? Min erfaring er, at dette kan lade sig gøre, men kun i meget ringe grad, og mindst, når der er tale om begyndere.

Forestil dig en begynder, som øver sig i at svømme crawl; han har lært at flyde, men nu kæmper han med vandet og kommer næsten ingen vegne. Siger jeg: »slap af« til ham, ja, så nytter det ikke meget. Efter mine erfaringer opnår man først fuld afslapning gennem lang og vel tilrettelagt træning. Altså, afslapning i bevægelser må man arbejde sig til, og det viser sig tydeligt, at evnen til at forøge farten vokser med evnen til at slappe af.

Ragnhild Hveggers crawl var toppunktet af afslapning. Hundred procent af coordination af de mest komplicerede bevægelser med maksimum af indsats uden kraftspild.

Hvordan forholder det sig med den frie idræt? Har jeg en ung mand til løbetræning første gang, finder jeg i de fleste tilfælde, at alle hans bevægelser er spændte. Hvad skal jeg gøre? Hjælper det at råbe: »slap af« til ham? Kun i ringe grad. Min opgave er i første række at rette fejl i selve stilen og hjælpe ham at bygge formen op gennem et vel tilrettelagt træningsprogram.

Man kan give ham en fornemmelse af, hvad det vil sige at slappe af, ved at lade ham gennemføre nogle gymnastiske afslapningsøvelser, som måske til en vis grad vil give ham evnen til at overføre afslapningen paa selve løbet. Spørgsmålet er imidlertid i hvor høj grad, de gymnastiske afslapningsøvelser, der har helt andre bevægelsesbaner, gavner og kan omsættes til løbets bevægelser.

For en kaster gælder sikkert noget lignende. Jeg kan som lærer lægge et træningsprogram, hvori indgår skovtræning, sprint, kraftgivende øvelser og en all round gymnastik, og alle disse ting vil gavne, men de helt afslappede bevægelser i et kuglestød på 17,70 m kommer først efter utallige gentagelser.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at afslapning i beslægtede bevægelser kan overføres. F. eks. vil en dygtig crawler meget hurtigt kunne tilegne sig en smuk og afslappet stil i rygcrawl, idet både bevægelser og rytmen i bevægelser er nær beslægtet. Tilsvarende vil en mand, der har et afslappet løb, ret hurtigt kunne tilegne sig god form i de øvrige idrætsgrene, vel nok vanskeligst i kastene.

Det udbredte kendskab til opvarmning på 20—30 min. inden konkurrencen er en af årsagerne til, at resultaterne stadig bliver bedre. Opvarmningen gennemført rigtigt bidrager sikkert i høj grad til at fremme evnen til at slappe af under udførelsen af idræt, og det burde være en fast regel, at man var lige så omhyggelig med sin opvarmning under træning, som under konkurrence.

Altså, opvarmningen hjælper til med at fjerne spændte bevægelser, og kan afslapningsgymnastikken sammen med løbetræningen virke opvarmende, så er den også på grund af sit afslapningsmoment bidrager til forbedrede resultater.

Ser vi på den dygtige idrætsmand på idrætspladsen eller på gaden, vil alle give mig ret i, at hans bevægelser under gangen er smukkere og mere rytmiske end andres, netop på grund af, at hans idræt har lært ham at slappe af.

Jeg har set mange unge, der ikke har været præget af hårdt arbejde, gå ud på idrætspladsen og straks løbe smukt,

støde, kaste og springe næsten stilrent. For dem gælder det, at de blot skal have træningen tilrettelagt, så melder resultaterne sig hurtigt. Men en ung mand, der er præget af hårdt arbejde, og hvis legeme derfor har mistet sin naturlige bevægelighed, ham tror jeg ikke, man i første række gavner mest med afslapningsøvelser. Med ham skal man gå helt anderledes og grundigt til værks. Vi har vor gode danske, holdningsrettende gymnastik, og med den skal man søge at føre ham tilbage til den harmoniske skikkelse for derigenem at få ham til at yde noget mere. Når der er begrænset bevægelighed i led og muskler, der hindrer ham i at udføre hans idræt, så må man ondet til livs netop på denne måde. Ser man på vor tids store idrætsskikkelser, må man indrømme, at de allerfleste i harmoni og skønhed kan stå som det ideal, vi alle stræber hen imod med vore elever. Vore erfaringer her fra skolen viser også, at den harmoniske skikkelse præsterer de største resultater, og derfor er vort mål at arbejde hen mod denne.

Tidligere benyttede man sig meget sjældent af »afslapning« i gymnastikkonkurrencer, ja, for mange lærere var det nærmest et uartigt ord, og så er det dog en kendsgerning, at man både kan gøre stillinger og bevægelser langt smukkere ved at økonomisere med sine kræfter, idet afslapning jo kun er et udtryk for god økonomi i stillinger og bevægelser.

Jeg mener ikke i det væsentlige, vi skal ændre den holdningsrettende gymnastik i skolen eller i det frivillige forningsarbejde, men jeg mener, vi skal forsøge i bevægelser og stillinger at påpege afslapningsmomentet, og ved at gøre dette, er jeg overbevist om, at man vil få øjnene op for værdier, man hidtil ikke har kendt.

Du har f. eks. tit set et hold gymnaster marchere ind med helt stive albuer. Jo, vist er det lettere at få holdet ensartet, når man tvinger dem til at strække armene, men det er unaturligt og dermed grimt! Når kvindelige gymnaster går, ser man ofte tåen sat til først, det skal være så kvindeligt, og så er det spændt og grimt. Prøv at gå 20 km til idrætsmarkedet

og sæt tåen til først, — det er umuligt og forkert. Hvorfor forvanske den naturlige gang i gymnastiktimerne.

Kunne man ved at arbejde med afslapning i legemsøvelser få eleverne til at mærke og forstå dens betydning, så er det også muligt, at de ville forsøge at overføre afslapningsprincipperne paa deres daglige arbejde og derved gøre dette lettere.

Afslapning er jo kun en form for arbejdsrationalisering.

Vore gymnastikpædagoger henviser til den græske skulptur som den, vi i vort arbejde med legemsøvelser burde stræbe henimod som idealet af skønhed og harmoni. Se på spydbæreren, skraberen, Venus fra Milo o.s.v. Hvad er det, der præger dem, er de spændte og unaturlige? Nej, hos dem er der en herlig ro og rytme i bevægelser og udpræget afslapning i muskulaturen, netop det, som får øjet til at hvile længe ved dem.

Jeg er overbevist om, at man ved at påpege afslapningens betydning i vore legemsøvelser vil få mere skønhed og harmoni frem og nå nærmere henimod idealet.

Viggo Søndergaard.

ER UDVIKLINGEN I DAG INDE I DE RIGTIGE BANER

Mange er de nye tanker og ideer, der år efter år lægges frem for menneskeheden. Nye opdagelser åbenbarer hidtil upåagtede naturkræfter, der kan skabe nye og bedre kår for menneskeheden som helhed. Kort sagt: udviklingen går støt og roligt fremad, selvom der af og til gøres et kæmpe-spring, — levevilkårene bedres ifølge dette dag for dag, arbejdsindsatsen kan gøres mindre, mulighederne større, det hele taget: det går stadig fremad, fremad, fremad.

I den menneskelige tilværelse er således et ord blevet retningsangivende, det er blevet gjort til et slagord både her og der: karakteriserende de rigtige veje, symboliserende alt det positive og meget mere. Det er det lille ord: *fremad*, som

i dag finder anvendelse uden tanke for, om det, der i virkeligheden sker, er til bedste for menneskeheden.

Naturligvis skal der være fremgang, men dette kan ske på flere måder og vel at mærke flere felter. Hvis ikke der er harmoni i udviklingen — fremgang på de forskellige områder, er der grund til et øjeblik at standse op og se, hvor det halter — eventuelt gøre et skridt eller to tilbage hist og her, for atter at gå fremad på de rigtige steder.

Jeg er bange for, at vi i vort jag fremad mange gange glemmer at standse op og sunde os lidt, fordøje tingene, lade dem fæstne sig. For alt for mange er den menneskelige tilværelse i dag blevet eet jag fra morgen til aften, tilsyneladende er det eneste, det gælder om: at følge med i tempoet, der er skruet op i højeste plan.

Alt for meget går på den måde hen over hovedet på os, forbindelsen med det, der betyder noget her i tilværelsen, løsnes, de sande værdier går for en stor del tabt, fundamentet, vi bygger på, bliver fuldt af huller, murene vakler, og menneskeheden befinder sig på gyngende grund.

Der er heller ingen tvivl om, at kulturværdier, som vore forfædre har bygget på, og med held, i dag er glemte, skudt i baggrunden eller forfladiget, de er ikke moderne mere. På den måde er meget af det mest betydningsfulde her i tilværelsen blevet vraget, de hidtil ubrudte linier er brudte, den kulturelle udvikling hæmmet eller endog standset. Den lovpriste fremgang viser sig ikke at være så absolut, hvorfor der er grund til at mane til eftertanke.

Videnskabens fantastiske udvikling afkræver daglig — og med fuld ret — vor dybeste beundring, den åbenbarer den ene naturkraft mere mægtig end den anden, gør nye landvindinger — så på det ene, så på det andet område, alt sammen kan det blive til gavn og fremskridt for menneskeheden.

Men bliver det altid til gavn og fremskridt?

Ofte må man hertil svare ja, men i en del tilfælde tror jeg også, man med en vis ret må råbe vagt i gevær, før man nikker anerkendende. Dette skal ikke forstås således,

at videnskaben ikke fortjener anerkendelse, naturligvis gør den det — endda stor anerkendelse, men det, som jeg i denne forbindelse vil anholde, er, at der i visse tilfælde er et faremoment, og dette er udelukkende fremkaldt af, at den menneskelige udvikling ikke har kunnet følge trit med den videnskabelige. Eller udtrykt med andre ord, videnskaben er i dag nået et betydeligt skridt foran menneskeheden, og som følge deraf er der opstået en kløft, — større, end de fleste vil se i øjnene.

Lad mig tage et konkret eksempel.

Den videnskabelige udvikling, vi kan også sige den tekniske, er i dag nået så langt frem, at menneskeheden ikke behersker den, ja, man kan endda sige, at størstedelen er slaver af teknikken, og når det er tilfældet, er der som tidligere nævnt grund til at råbe vagt i gevær — og mane til eftertanke.

Naturligvis er det meningen, vi skal forske og gøre nye opfindelser, lære at udnytte naturens uhyre kilder bedre og bedre, men når ikke den menneskelige udvikling som helhed følger den videnskabelige, bliver de nye landevindinger let et redskab i et fåtals hænder, — det må aldrig blive tilfældet.

Disse linier er ikke fremkaldt af nogen ængstelse for atomkraften som sådan, der er andre ting eller måske rettere kræfter, der ligger på linie med den, dem må vi i denne forbindelse ikke glemme.

Hvordan vi end politisk er afmarcheret, kan vi ikke komme uden om, at f. eks. atombomben — mer eller mindre maskeret — er blevet anvendt som trusel overfor andre magter. Vi syntes måske en overgang, at vestmagternes besiddelse af den var en vis betryggelse, men nu hører vi, at også østmagterne kender atomkraftens hemmelighed, og hvordan så?

Nej, når menneskene skal krybe i skjul bag sådanne kræfter, er vi meget dårligt beskyttede.

Det er højst tvivlsomt, om menneskeheden er moden til at være i besiddelse af sådanne magtmidler, det er fristende

at parallellisere med en lille drengs besiddelse af et ladt maskingevær, for slet ikke at vove at lægge maskingeværet — end sige atombomben — i forbryderens hånd.

I en tid, som den vi nu gennemlever, hvor alle kræfter mobiliseres i genopbygningens tjeneste, for at oprette, hvad krig og anden ødelæggelse har nedbrudt, er det derfor ganske nødvendigt at have blikket rettet mod de steder, hvor der virkelig bør sættes ind.

Der appelleres i dag utallige steder og i foruroligende grad til menneskets laveste instinkter. Således hentes den åndelige næring i stor udstrækning i biografteatrene, der nu igen er oversvømmet med underlødige film — enkelte perler sniger sig naturligvis ind iblandt, men vi kommer dog ikke udenom, at en mange gange lav og, i så at sige alle tilfælde, virkelighedsfjern verden forherliges. Dette kan ikke i det lange løb undgå at påvirke — især ungdommen — i uheldig retning. Lige så farligt er det naturligvis at indhulle sig i den morten-korch'ske hygge, den er vammel og forsøder tilværelsen i uheldig grad.

På mange andre områder møder vi i dag menneskets uheldigste sider, de, der satte magt og kapital til under krigen, kæmper for en stor dels vedkommende en desperat kamp for igen at nå frem i forreste række, — vel at mærke uden smålig skelen til midlerne. Helheden ser tolerant til og lader paa ny de laveste instinkter komme til magten.

I det hele taget er menneskeheden efterhånden blevet uhyre materialistisk indstillet, man tager i dag udelukkende materielle værdier i betragtning og sætter ind på felter, der har til hensigt at genoprette gode materielle tilstande, og så håber man iøvrigt på, at der ad den vej igen kan skabes fred og ro i verden. Det har dog gang paa gang vist sig, at materielle goder alene ikke er i stand til at tilfredsstille menneskeheden. Der er andet og mere, som i det lange løb er af fundamental betydning, glemmer man det i det nuværende genopbygningsarbejde, graver man sin egen grav.

Nu, hvor man mange steder i de krigshærgede lande skal begynde på så at sige bar bund, er det nødvendigt at sørge

for, at den åndelige udvikling kommer til at stå i det rigtige forhold til de tekniske hjælpemidler, der bliver stillet til rådighed, ellers er det givet, at man fra disse lande snart vil opleve det, vi for ikke så længe siden har mødt, falskheden i fremgangen.

Men også i lande, hvor man ikke er blevet så hårdt ramt, er der grund til at bringe harmoni i udviklingen ved at hæve den åndelige standard.

Derfor er der for mig ingen tvivl om, at der i dag må gøres en virkelig indsats her, — en del har øjnene åbne for dette, men ethvert menneske, der ønsker fred og fordragelige tilstande, må bringes til at indse, at det først og fremmest er her, der trænges til en indsats.

Kun hvis vor åndelige standard ligger højt, er vi modne til at være i besiddelse af de uhyre kræfter, videnskaben i dag har lagt i hænderne på os — først da vil vi kunne udnytte disse på den rigtige måde.

Følger vi den historiske udvikling gennem tiderne, vil vi se, at de lykkeligste perioder — ganske vist for isolerede områder — i menneskehedens historie, er dem, hvor der har været harmoni i udviklingen. Det er i disse, de store fremskridt er blevet gjort, og de sande værdier opdaget.

Skulde alt have forandret sig og de samme love ikke gælde mere?

Naturligvis ikke!

Dette kan kun for mennesker af det rigtige stof blive en appel og opfordring til at gøre en indsats for den åndelige — personlige — udvikling, der i dag de fleste steder står langt tilbage at ønske, og i hvert fald mangler den meget i at stå på højde med den videnskabelige.

Man må derfor håbe, at de mænd og kvinder, der i sidste instans leder genopbygningen, må få øjnene op for, hvor der i virkeligheden trænges til en indsats.

Men ikke alene de, ogsaa du og jeg må hver især på vort lille område være medvirkende til, at der langsomt — men sikkert — sker en højnelse af den åndelige udvikling. Vi må begynde med os selv, sørge for, at vi kommer i kontakt

med livets sande og reelle værdier, først da kan vi gøre os håb om at leve livet, som det bør leves, og på denne måde få det fulde udbytte af den menneskelige tilværelse.

Lad det derfor stadig gå fremad, men i et tempo, der tillader harmoni, så udviklingen åndeligt og videnskabeligt følges, og du og jeg som helhed med Grundtvig synge:

Ja, i kærlighedens rige
ret og magt går hånd i hånd,
knytte, som hinandens lige,
frit fuldkommenhedens bånd,
løse på en yndig måde
så nødvendighedens gåde!

Tage Søgård.

HØJSKOLEN I DAG

Nogle tanker om højskolens mål og vilkår set på baggrund af årsmødet på Askov d. 24.—25.—26. oktober.

Der bliver sagt så tit, at højskolen er inde i en krise i dag, det er måske rigtigt, dog vil jeg hellere sige, at den er inde i en brydningstid. Men har den ikke altid været det, må den ikke altid være det, om den er levende?

Det er vel sådan, at det syn, som vi den tredie generation har på højskolen, er et noget andet end det, de første pionerer havde. Det må det nødvendigvis være. Det er andre mennesker, der lever nu, og det er nu engang sådan, at det er ethvert slægtsleds opgave at forme den tid, de lever i. Vi kan skiftevis se tilbage og frem, vi må og skal lære af fortiden, men vi skal også skabe fremtiden, der er ingen andre til det end os, og det er da vist givet, at vi må skabe den ud fra de forudsætninger, vi har.

De første højskoler ville give eleverne et livssyn at leve på, men mon det var en tilfældighed, at det blev højskolens elever, der kom til at stå som pionerer i det praktiske kulturarbejde, der i andelsbevægelsens mange former samt i

det folkelige arbejde skød frem side om side med den danske højskole. Og er det ikke også her forskellen mellem danske og de øvrige nordiske højskoler viser sig.

Jeg tror, at vi er inde ved noget centralt her. Det var højskolens unge, der kom til at stå i spidsen over det hele, og højskolen fik sin store betydning på dette område, den blev fødselshjælper for en kulturperiode i Danmarks historie.

Den danske arbejder gik senere sin egen vej frem, og denne vej faldt ikke sammen med højskolens.

Vil vi se nøgternt på tingene, må vi indrømme, at højskolens opgave på dette område, som jeg har skitseret her, er forbi. Der spørges ikke længere, om han eller hun har været på højskole, når sognerådsformanden skal vælges eller mejeribestyreren skal ansættes, andelsbevægelsen er blevet en økonomisk faktor uden tilknytning til højskolen.

Hermed skulle der være skabt forudsætning for at frigøre højskolen for visse traditioner, gøre den til en medborger-skole i højere grad, og det er efter min mening en forudsætning for, at den store part af byens unge kommer i kontakt med højskolen.

Da jeg for nylig hørte en højskolemand sige, at der var åndelig nød i byerne, og at den eneste redning var at få de unge på højskole, kom jeg til at tænke på, at det vist var en forkert indstilling. Der er fra højskolens side en tilbøjelighed til at sætte sig på en piedestal, hvorfra den skuer ud over den fortabte generation og mener, at den har nøglen til det rette. Det bliver vist nødvendigt at bryde med visse venstresynspunkter og se højskolen i relation til den sociale kamp, kort sagt trække i arbejdstøjet og stå lige midt i dagens Danmark og hverdagens problemer, jeg tror, det er der, vi må være for at komme i kontakt med de unge.

Det er sagt til overflod, at byens unge ikke forstår højskolen, måske, men jeg er ved at tro, at det er højskolens fejl.

Hvad var grunden til, at det var byens unge, der først og stærkest fandt sin plads i frihedskampen, medens landbo-ungdommen ofte med højskolens velsignelse holdt sig mere

passiv? Jeg tror, vi skal være meget forsigtige med at dømme byungdommen, besættelsestiden viste, at den store del af byens unge fandt ind i et fællesskab af en art, som højskolen ellers mener at have patent på, men som kom levende til udtryk hos en ungdom, der ikke havde nogen kontakt med højskolen. Og selv om det måske er uartigt at nævne frihedsbevægelsen nu, saa tror jeg dog, at vi også må se højskolens arbejde i relation til dette afsnit af vor historie. Jeg tror, der er mulighed for at få byens unge med i arbejdet, også selv om vi skal lade Nordahl Grieg tale til dem i stedet for Grundtvig.

Der drøftes mythologiske og ikke mythologiske skoler. For ikke længe siden sagde en højskolemand i radioen, at der kun var få højskoler, der duede, og han lod skinne igennem, at der kun var den mythologiske del. Det er dristigt sagt, og for mig at se er det galt. Højskolen må for alt i verden ikke blive et gravkammer. Ånd er noget levende, hvad ved vi om, hvad den unge mor, der går med sit barn i Dyrehaven, oplever af ånd? Jeg har truffet mennesker, der kunne citere Grundtvig fra ende til anden, men som er åndelig døde, jeg har truffet mennesker, der aldrig har anet den gamle gubbes eksistens, men som er fulde af levende, sprudlende ånd, jeg mødte mange af dem under besættelsen. Grænsen mellem mytologi og ikke mytologi duer ikke som rettesnor for højskolens værdi.

Højskolen er ikke et universalmiddel, er der sagt — nej, det er den ikke, men den kan og bør være en faktor i de unges opdragelse. Her tænker jeg ikke så meget på det rent uddannelsesmæssige, men mere på det almenmenneskelige, som enhver har brug for, uanset hvor fin eksamen man kan fremvise. Højskolen skal være hjemsted for en folkelig kultur, hvor studenten kan komme og sammen med unge fra alle andre erhverv få del i et fællesskab i rent menneskelig betydning, og det er der brug for i højeste grad i dag.

Det individuelle menneske er i fare i dag. Der er kun brug for flokmennesker. Derfor må frihedskampens tro på det

enkelte menneskes værdi blive retningsgivende, vi må tvinge mennesket op i en krog, og få det til at forstå, at det har et ansvar, som det ikke kan skyde fra sig på nogen måde.

Her har højskolen sin store opgave i dag, og på om den forstår det, tror jeg, at højskolens værdi skal bedømmes.

De første højskoleelever kom også til at stå som pionerer i ungdomsarbejdet. I vore dage siges det, og vist mange gange med rette, at når den unge kommer ud fra højskolen, står han eller hun uden kontakt med det praktiske ungdomsarbejde, det kunne tyde på, at der er noget galt.

Der er højskolefolk, der hævder, at ungdomsarbejdet er så dårligt, at det ikke er værd at arbejde med, det er for mig at se en falliterklæring for dem, det skulle jo da være højskolens opgave at ruste de unge netop til at kunne gøre en indsats sådanne steder, det må da være der, der stærkest kræves en indsats.

Det er ikke højskolens opgave, mindre nu end nogensinde tidligere, at skabe pæne mennesker, der passer til det bestående samfund; det bestående samfund skal være frugten af, hvad det enkelte menneske er, og må formes derefter. Det er bedre, at der kommer unge ud fra højskolen, som vil og kan tage en tørn i det praktiske ungdomsarbejde, end at der kommer unge ud, fulde af ånd måske, men uden kontakt med de unge, som de skulle være de første til at hjælpe.

Man lægger mærke til, at ordet folkeligt betyder forskelligt, når de gamle højskolefolk bruger det, og når f. eks. Hal Koch gør det. Hal Koch forstår mere en social folkelighed, om man kan sige det sådan. Begge parter har varme tilhængere, som regel står de koldt overfor hinanden, når de mødes. Der er kun at sige, at den første part måske rækker dybere rent menneskeligt set, til gengæld har den anden part måske så muligheden for at række mennesket i dag en hjælpende hånd.

Først og sidst må vi huske, at højskolen, ligesom demokratiet, må være i levende udvikling, det må formes efter de mennesker, der lever i det. Det må aldrig blive en kamp

for at bevare gamle former for formernes egen skyld, højskolens arbejde er ikke fastlagt engang for alle, det skabes efter hvert slægtled, ja, efter hvert elevhold.

Forstår vi det, så er det forkert at tale om krise, så har højskolen også sin opgave i dag, selv om opgaverne er andre i dag, end da de første pionerer begyndte for hundrede år siden.

Thormod Petersen.

Træningstur i Marts-Solskin.

Kære gamle Elever!

Naar Hjertet er fuldt af Glæde, ønsker det, at andre maa nyde godt deraf, og I finder det sikkert ikke underligt, at jeg begynder dette lille Afsnit af Aarsskriftet med at fortælle, hvad der er hændt af vigtigt og glædeligt for Den jyske Idrætsskole i Aaret, der er gaaet.

I Aarsskriftet 1945 skrev jeg: Vi troede i vor Optimisme, at naar Krigen først var forbi, saa vilde det ikke vare længe, inden vi kunde komme i Gang med Byggeriet, men det har lange Udsigter.

Til at arbejde med det nye er der indenfor Skolens Be-

styrelse dannet et Byggeudvalg, som har til Opgave at fremskaffe Tegninger og iværksætte Byggeriet hurtigst muligt.

Aarsskrift 1946: Hvornaar vi kommer i Gang med det nye Byggeri, er der vel ingen, der kan udtale sig om under disse vanskelige Byggeforhold, men vi haaber at have alt klart den Dag, der byder sig Mulighed for det.

Aarsskrift 1947: Med Udvidelsen har det lange Udsigter, Byggesituationen er vanskeligere end nogensinde før.

Aarsskrift 1948: Hvorledes gaar det med den planlagte Udvidelse? Ikke godt, der gives ikke Tilladelse til Skolebyggeri endnu, men til næste Aar haaber jeg at have godt nyt at fortælle.

Aarsskrift 1949???

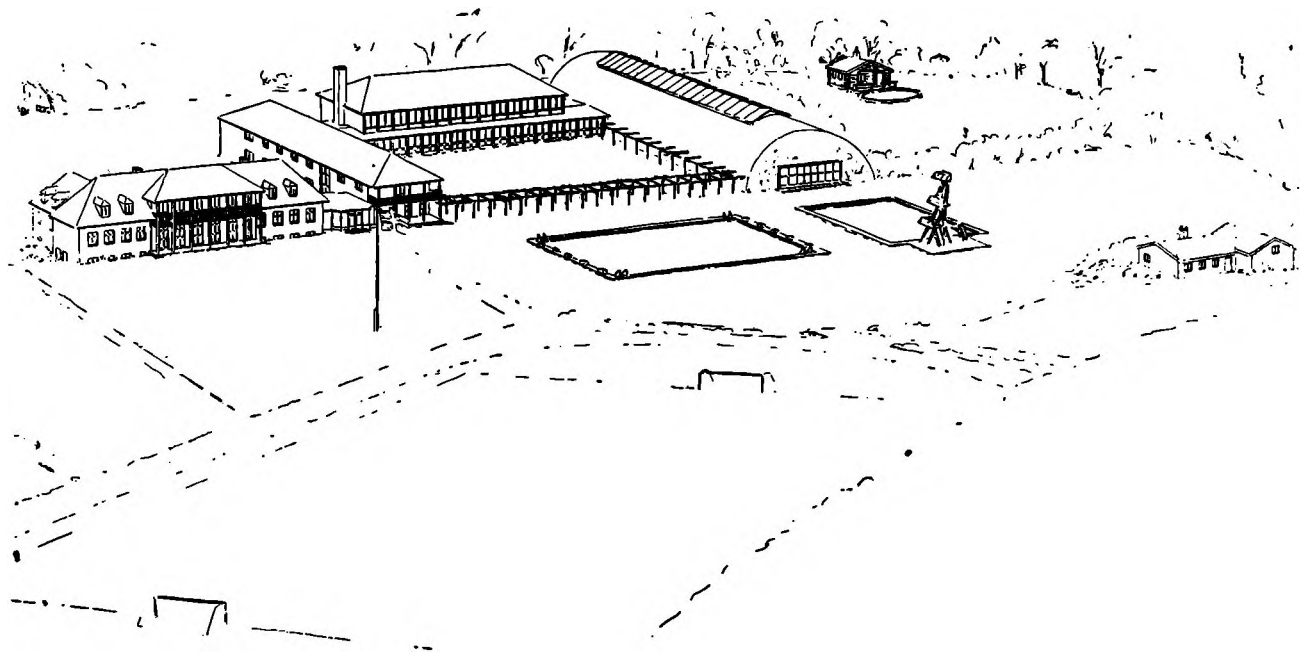
Nu har jeg virkelig godt nyt at fortælle, som min Indledning vel allerede har sagt jer, og jeg skal prøve at fremsætte Nyhederne i den Rækkefølge, de er frenkomet.

I Begyndelsen af Aaret rettede Skolens Bestyrelse en Henvendelse til Dansk Idræts-Forbund med Anmodning om Støtte til Færdiggørelsen af Skolen. — Henvendelsen blev meget velvillig modtaget, og D. I. F.s Forretningsudvalg vilde ved et Besøg her paa Skolen undersøge Mulighederne for Byggeriet og Forholdene i det hele.

Grundet paa forskellige Hændelser kom Besøget først i Stand i Begyndelsen af Juli. Mødet forløb tilfredstillende, og vi fremkom med et Forslag til Skolens Færdiggørelse, som D. I. F.s Forretningsudvalg rejste hjem med. Formanden, Hr. Landsretssagfører Leo Frederiksen, forelagde det paa D. I. F.s Repræsentantskabsmøde kort Tid efter, hvor Repræsentanterne enstemmigt gav Tilslutning til Forslaget.

Meddelelse herom fik vi den 3. Juli, paa Skolens 6 Aars Fødselsdag, og den gik i al Korthed ud paa følgende:

D. I. F. gik ind for at yde Skolen et aarligt Tilskud paa indtil 20,000 Kr. til Forrentning og Amortisation af den Egenkapital, som maatte være nødvendig for at opnaa fornøden Statsstøtte i Henhold til Højskoleloven, og Vejle Byraad, der altid har vist stor og værdifuld Interesse for Sko-

lens Vel, vil gaa ind for Ydelse af den nødvendige Kommunegaranti.

Med denne store Støtte og de Midler, Skolen selv raader over, skulde vi være i Stand til at bygge for ca. 1,000,000 Kr. og dermed faa vore Ønsker om større Elevbygning, Gymnastiksal, Foredragssal, Idrætshal og Svømmebassin opfyldte.

Det næste Skridt var at faa udarbejdet endelige Planer. Det var et glædeligt Arbejde, for Ting, vi tidligere nok havde kunnet ønske, men ikke vente Virkeliggørelse af, var nu kommen inden for Mulighedernes Grænse, takket være den store Forstaaelse og Dygtighed, Dansk Idræts-Forbunds Ledelse lagde for Dagen. Væsentlige Ændringer og Forbedringer af Tegningerne blev nu foretaget. Bl. a. blev Elevbygningen gjort større, Udvidelsen af Spisesalen blev gjort saa stor, at den kunde bruges til Festsal. Idrætshallen bliver væsentlig større, og et ekstra Bassin med Udspringsmuligheder fra 1 m til 10 m indgaar i den nye Plan.

Men saa skulde hele Anlægget ogsaa være tip top og vil i Henseende til Velindrettethed og Alsidighed ligge som et af de bedste i Norden foruden dette, at Skolen med sin ideelle Beliggenhed i den skønne Vejlenatur ogsaa med udendørs Anlæg vil blive et Mønster.

Men dette vil koste flere Penge, og ved et nyt Møde mellem de interesserede Parter blev man enig om at søge Udvej ogsaa for dette. Maaske var der et og andet, der maatte vente, men Planen i sin Helhed maatte ikke fraviges, og det, der skulde bygges, maatte kunne staa for enhver Kritik.

Der er et Stykke Vej tilbage endnu, inden vi kan sætte Spaden i Jorden. Skolebyggeri er jo ikke givet fri endnu, men jeg er fast overbevist om, at nu vil det lykkes at skabe et Anlæg her, som vil være dansk Idræt værdig.

Hvornaar vil Skolen staa færdig? Spørg mig ikke. Jeg haaber dog, det vil ske i Løbet af to Aar, men det er ikke saa lige en Sag at stable saa store Bygninger paa Benene, og meget afhænger af Arbejds- og Byggesituationen. Et kan I være sikker paa, og det er, at vi vil gøre alt, for at det kan ske saa snart som muligt.

Sangtime.

Det bliver vanskelige og arbejdsrige Aar, men dette, at der nu er en Vej, Viljen har altid været der, gør, at vi med Fortrøstning ser Fremtiden i Møde og glæder os til hver Dag, der bringer os nærmere mod det Maal, vi foreløbig har sat os.

Gode, forstaaende og formaaende Hjælpere i vor Bestyrelse og i Dansk Idræts-Forbund har gjort og vil ogsaa i Fremtiden gøre et stort Stykke Arbejde. Uden dem gik det slet ikke. Jeg glæder mig til den Dag, jeg kan sammenkalde jer alle, præsentere jer for dem og bringe dem vor Tak.

Og saa maa jeg i Gang med at fortælle om Aaret, der er gaaet.

Vinteren forløb uden større Begivenheder. 7 Nordmænd, 6 Sydslesvigere og en god lille Flok her fra Landet udgjorde et udmærket, samlet hele. Selv om Sommeren med sin store Travlhed er inciterende, er det rolige og støtte Vinterarbejde med vort faste Hold noget, vi sætter meget højt og glæder os til. Det er sammen med Sommerskolen Grundpillen i Skolens Virke, og Elevernes store Interesse for Højskolearbejdet og den faglige Undervisning har vist sig at bære Frugt gennem den gode Maade, de tager Arbejdet op hjemme i deres Foreninger.

Besøg paa Christianshaab Mejeri.

Som noget nyt fik vi en Aftale med Biblioteket i Vejle, saaledes at Eleverne gennem flere Besøg fik en grundig Undervisning i at benytte de mange Muligheder, som et moderne Bibliotek kan byde paa.

Desuden fik vi som tidligere Lejlighed til at bese Virksomheder i Vejle: Hess' Fabriker, Dampmøllen, Grynmøllen, Vejle Amts Folkeblad, Christianshaab Mejeri, og des-

Fastelaan er mit Navn.

Skyd!!

uden var vi paa Herregaarden Øster Grunnet og Nørremarkens Teglværk.

Vi er taknemlige for den Velvilje, vi møder fra disse Institutioner, som vi to Gange aarligt ulejliges, og meget glade for den storartede Maade, vi bliver modtaget og vist rundt paa. Det er en glimrende Anskuelsesundervisning, som Eleverne sætter stor Pris paa.

Hagelsøs storartede Foredrag om Sydslesvig og Foredraget om Hjemmeværnet samt F. D. B.-Filmen var gode Lyspunkter. Som det er Skik, løb vor Fastelavnsfest af Stabelen midt i Februar, og det blev en dejlig Fest til lige stor Glæde for os, Eleverne og deres Kusiner.

Vore Underholdningsaftener blev takket være Skuespillertalenterne, Komponisten og Poeten gode Minder, og saa maa jeg fortælle, at vi nu har faaet en Skolesang, forfattet af Villiam O. Hansen og med Melodi af Karl-Olav Dahlbak. Deltagerne ved Elevmødet lærte den hurtigt, og der er absolut Enighed om, at Melodi og Tekst er gode.

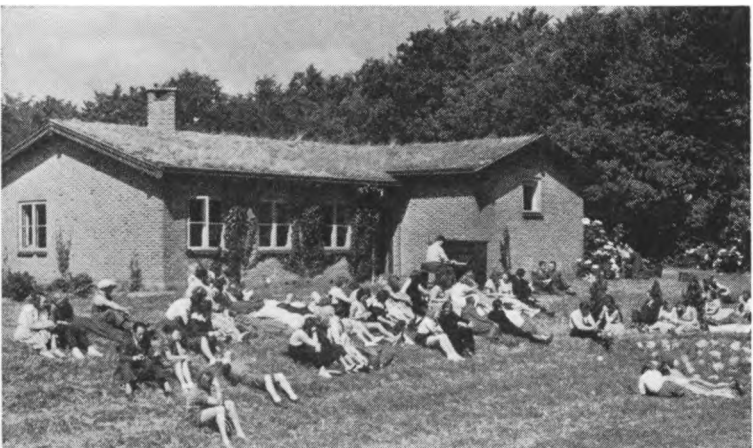
Idrætsmærkeprøverne fik vi i Aar ordnet i god Tid i det milde Martsvejr, og da Lærer Ingemann Kvist med sin vanlige Beredvillighed indfandt sig som Censor ved Haandbolddommerprøverne, var vi ved Slutningen af en god Vinter.

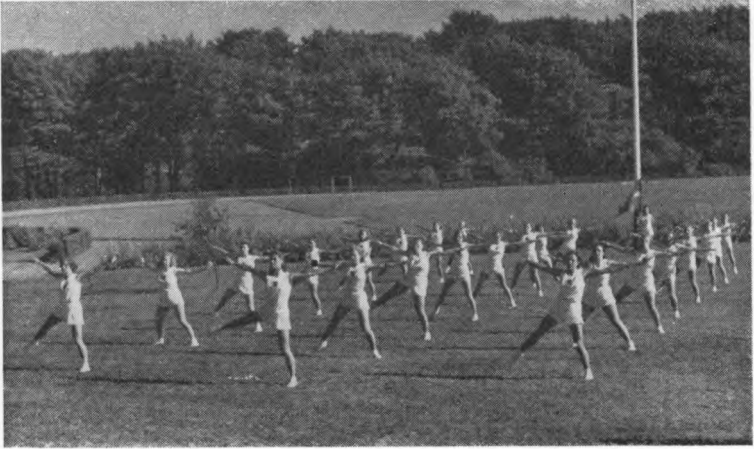
Mon han klarer Dommerprøven?

Den 27. Marts rejste Eleverne hver til sit, og allerede samme Dag begyndte vi et Kursus i Idræt og Boldspil. Efter Paasketravlheden og Foraarsrengøringen var vi klar til at modtage vore Sommerpiger.

Sommerskolen var godt besøgt. Holland, Canada og Norge repræsenterede det sædvanlige internationale Islæt.

Elmo spiller ved Elevmøde.

Opvisning ved Elevmødet.

Sommeren blev præget af roligt og støt Arbejde. Vi havde vore obligatoriske smaa Udflugter og Besøg paa Vejle-Virksomheder, og vi hyggede os med hinanden her paa Skolen.

Store Forberedelser var gjort til Elevmødet, og det blev to dejlige Dage sammen med vore gamle Elever, der i stort Tal var søgt hertil. Lørdagen gik med Samvær, Generalfor-

Der pilles Ærter.

— og *Flammen vil lyse og vise os Vejen.*

samling, Filmfremvisning og Aftensang paa Skihopbakkens Taarn, Søndag Formiddag med Idræt, Gymnastik og Badstuebad. Forstander Hagelsø holdt Eftermiddagens Foredrag, inspirerende og tankevækkende. Derefter var der Opvisning i Gymnastik og Folkedanse, som Oda og Pigerne havde megen Ære af.

Desværre skete der Søndag Aften en sørgelig Ulykke lige uden for Skolen, hvilket kom til at præge Elevmødets Afslutning. Efter Aftensbordet indløb der Meddelelse om, at Edvard Christensen, en af vore gode Venner, der havde deltaget i Mødet, var styrtet med sin Motorcykle paa Skovvejen mod Bybæk. Han blev omgaaende kørt paa Sygehuset, men ved Ankomsten dertil var han død.

Vi afbrød straks Festlighederne og samledes i Gymnastiksalen og senere ved Baalet. Samværet og Ordene, der lød, var præget af Livets og Dødens Alvor.

Ugen før Elevmødet er Tiden, hvor tidligere Sommerpiger kommer og deltager i Livet paa Skolen og faar nye Impulser til Arbejdet. Husk det og kom til næste Aar.

Frk. Noll fortalte om Esperanto og international For-

Besøg paa Hesk Fabriker.

staaelse, saa alle lyttede, og Rask Nielsen glædede os med sine ugentlige Foredrag.

Vore smaa vellykkede Opvisninger maa jeg ikke glemme. Den 3. Juli viste I, hvad I kunde, for D. I. F.s Forretningsudvalg, og den 10. Juli var vi til Anlægsfest i Give i stegende Varme. Forholdene var ikke helt gode, men Bifaldet hjerteligt. Endnu bedre gik det om Aftenen paa Vingsted Stadion, hvor en stor Tilskuerskare hilste vore Piger med Bifald efter en vellykket Gymnastikopvisning. Desuden opførte vi vor pantomimiske Sketch »Statuen«, Kitty Kismul læste, paa sit klingende Norsk, Digte, følelsesfuldt og smukt. Recitation og flerstemmige Sange sluttede Aftenen.

17. Juli var vi paa Besøg i Gaarslev hos Aase Hansens Far, lavede Gymnastik og spillede Haandbold. Efter en kongelig Beværtning paa Skolen drog vi til Vejle Amts Gymnastikforenings Lejrplads ved Stranden og underholdt de mange fremmødte med vort lille alsidige Program. Navnlig tror jeg, Tilskuerne sent vil glemme de muntre Kannibaler.

Saa nærmede Afslutningen sig efter en dejlig Sommer. Vore smaa Opvisninger var lykkeligt overstaaede, denne

Hvil paa Træveluren.

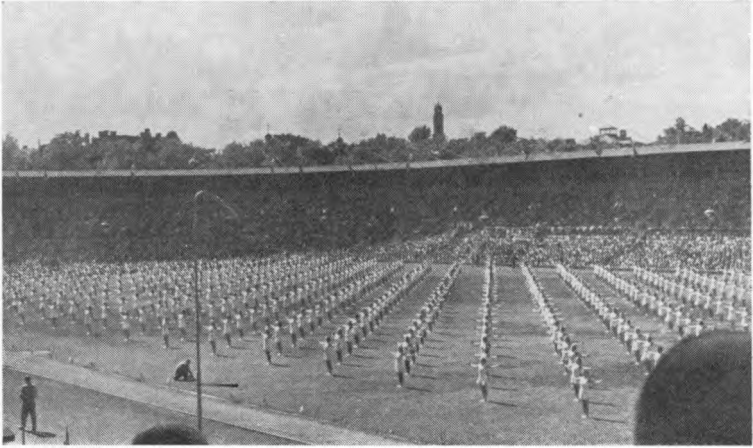
»Eksamen«, der kan skabe Spænding og Nervøsitet, men som viste, at I vilde og kunde lede et Hold. Jeg beundrer jeres Opfindsomhed og Evne til at finde gode og smukke Øvelser; det lover godt for Fremtiden.

Oda Larsen havde i sin første Sommer udført et godt Arbejde med jer; vi glæder os til Samarbejdet ved næste Pigehold.

Ogsaa vor Afslutningsfest rummer gode Minder for os. Jeg husker særlig godt vor lille, døvstumme hollandske Solstraale Magdels glade Ansigt, da hun, takket være sin fænomenale Evne til Mundaflæsning, forstod hvert Ord, der paa Dansk var rettet til hende i Afskedstalen.

Efter Sommerskolens Afslutning var min Kone og jeg i Stockholm, hvor vi paa Lingiadens sidste Søndag naaede at faa set Masseopvisningerne af svenske og danske Piger og Mænd. Det var en straalende Oplevelse, og den danske Gymnastik, ledet af Gudrun Worm og Mads Nielsen, hævdede sig smukt. Vi havde Fornøjelsen at hilse paa flere af vore Elever, der som Gymnaster var med paa de forskellige Hold.

Vi boede i 8 Dage hos vore gode Venner, Forstanderparret Pontus Lindberg og Frue paa »Bosøn«, Svensk

D. D. G. Kvindehold ved Lingiaden.

Idræts-Forbunds skønt beliggende Idrætshøjskole. Eleverne fra sidste Vinter vil huske dem fra deres Besøg her.

Vi kunde ikke faa et bedre Sted at bo. Vi tilbragte nogle dejlige Dage hos dem, var paa Sejltur i Skærgaarden og kørte hver Dag ind til Stockholm, hvor vi deltog i Lingiadekongressen. Vi hørte paa mange interessante Foredrag af Verdens mest fremragende Gymnastikpædagoger, vi saa Gymnastikdemonstrationer i Koncerthuset og Eliteopvisninger i Stockholms smukke Opvisningshaller. Der blev ogsaa Tid til en Tur til Svensk Gymnastik-Forbunds Gymnastikhøjskole i Lillsved, hvor vi blev vist rundt i det skønne Anlæg af Rektor Westergren og Fru. Desuden besaa vi en Række Idrætsanlæg med Henblik paa at samle Impulser til vor forestaaende Udvidelse.

Lingiaden har faaet sin store Omtale i Aviserne, og jeg vil blot sige som mit Indtryk, at medens Kvindegymnastikken har gennemgaaet en stor Udvikling til det bedre siden sidste Lingiade for 10 Aar siden, har Mandsgymnastikken nærmest staaet i Stampe.

Maja Carlqvist, Sverige, Fru Jalkanen, Finland, og Ernst Idla, den estniske Gymnastikpædagog, der opholder sig som Flygtning i Sverige, inaa nævnes som Nyskabere indenfor

Kvindegymnastikken. De har mødt megen Modstand, men deres Synspunkter fik deres endelige Gennembrud ved denne Lingiade.

Det vil ikke være rigtigt at paastaa, at Mandsgymnastikken er god nok som den er. Man maa gøre sig klart, at skal man føre den op af det Dødvande, den befinder sig i i Øjeblikket, maa der nyt til.

Det er slet ikke sikkert, selv om meget taler for det, at Afspændingsgymnastikken eller Afslapningsgymnastikken er det helt rigtige. Men man maa haabe for de mandlige Gymnasters egen Skyld, at der vil dukke unge initiativrige Gymnastikfolk op, der vil trodse gold Kritik og føre Ideer frem, som vil skabe Brydninger, men ogsaa Liv. Det er det, vi trænger til.

Nu er vi i Gang med vor syvende Vinterskole. Vi har et godt lille Hold at arbejde med, hver Dag er en Glæde, og Fremtiden tegner sig lys.

Vi takker for alle de Breve, vi i Aarets Løb har modtaget fra jer; det er altid dejligt at høre fra jer, og vi sender jer herigennem de bedste Ønsker for det nye Aar.

Glædelig Jul.

Jeres Bjarne, Birte, Ingrid og Svend Aage Thomsen.

SKOLESANGEN

Frem i takt, unge stål,
 fra Den jyske Idrætsskole,
 du skal vide vist og stole
 på, at vi kan nå vort mål.
 Der lyder takt af lette fødder,
 som bre'r sig rundt om land og strand.
 Her skal vor idræt fæste rødder
 i hver kvinde og hver mand.
 Frem i takt, glade trop!
 og som lysets stolte ridder
 ser vi mod de vide vidder,
 der hvor solen stiger op.

Frem i takt, frem i takt,
 se vor ungdoms raske skare
 med en takt, som nok skal vare,
 om vor sundhed står vi vagt.
 Vi stævner frem med sol i sindet,
 og toner bruser fra vor mund,
 en glød, som aldrig går af mindet,
 i den årle morgenstund.
 Frem i takt, med vor sang!
 den om Jyllands jord vil tale,
 og i disse skove, dale,
 vil vi mødes nok en gang.

Kursus paa Morgentur.

SKOLENS KURSUSVIRKSOMHED

Under Brev til gamle Elever har jeg fortalt om den Udvidelse af Skolen, der nu skal blive til Virkelighed, og jeg er sikker paa, at ikke mindst vore Kursusvenner vil hilse dette med stor Glæde.

Vi vil blive i Stand til at tage saa at sige alle Idrætsgrene indenfor den danske Idrætsbevægelse. Ikke alene bliver

der nu gode Forhold for nye Idrætsgrene, som ikke tidligere, grundet paa manglende Anlæg eller Baner, har kunnet lægge Kursus her, men Skolen vil tillige blive udstyret med Lokaler og Redskaber, der vil give saavel tidligere som nye Idrætsgrene de bedste Forhold at arbejde under.

For at nævne nogle Forbedringer skal jeg fremføre følgende:

Atletik: Idrætshal, udvidede Baner udendørs, specielle Træningsstier i Skoven.

Brydning: Brydemadrasser.

Vægtløftning: Specielt Lokale, komplette Vægtstænger.

Boksning: Ring med Kanvas.

Badminton: 7—8 komplette Baner.

Fodbold: 2 Baner, Gymnastiksal og Idrætshal.

Bordtennis: Borde og rigelig med Plads til dem.

Bueskytterne: Bane i Idrætshal, udendørs Baner med gode Læforhold.

Fægterne: Gymnastiksal og Idrætshal.

Gymnasterne: Komplet Udstyr af Redskaber.

Haandbold: Hal 24 × 46 m. 2 nye udendørs Baner.

Hockey: 2 Baner.

Tennis: 2 udendørs og 1 indendørs Bane.

Rytterne: Bane til Ridebanespringning.

Roerne: Indendørs Robassin.

Skytterne: Indendørs og udendørs Bane.

Svømmerne: Svømmebassin 25 × 12,5 m, Springbassin — 3, 5, 10 m Vipper.

Ski- og Orienteringsfolkene har i Forvejen de bedste Forhold, der kan bydes dem her i Landet. Kajakroerne, Sejlerne og Skøjtøløberne maa være Stedbørn, selv om der er Mulighed for at benytte Fjorden med Skolen her som Basis.

Indkvarteringsforholdene, Undervisnings- og Spise-lokaler bliver betydeligt forbedrede, og selv om det er dristigt at paastaa det, tror jeg, at Den jyske Idrætsskole vil

blive Nordens mest alsidige og velindrettede Idrætshøjskole.

Det er mit Haab, at vi stadig maa bevare den nære Kontakt, vi har med vore Kursus, skabe en Idrættens Aand over dette Sted, saa alle kan føle sig hjemme.

Det er os en stor Glæde, at Skolen ogsaa bliver benyttet til Afholdelse af Møder og Kursus for Kvinder og Mænd, der arbejder med Ungdomsproblemer, Tilrettelægning af Ungdomsarbejde o. l.

I Februar blev her afholdt et Møde i Sammenslutningen af kommunale Ungdomsudvalg. Det var interessant at følge disse gode Mænds Bestræbelser for at skaffe Byernes Ungdom bedre Forhold at uddanne sig under.

De første 14 Dage af April holdt Skolen et Kursus i fri Idræt, Gymnastik, Haandbold og Fodbold med god Deltagelse.

Dansk Cykle-Union for Landevejssport og de raske Atletikfolk fra Aarhus er vore faste Paaskegæster. Det er Kursus, som vi altid glæder os til, ikke mindst fordi mange af Deltagerne efterhaanden bliver gamle Kendinge, idet de trofast møder op Aar efter Aar. Lederne af disse Kursus burde have et Kapitel for sig, men jeg haaber et Ønske om Gensyn til næste Paaske er Bevis nok paa, at vi glæder os til at se dem igen.

Vejle Amts Gymnastikforening holdt lige før Sommer skolens Begyndelse et godt besøgt Dommerkursus i Haandbold. Størsteparten af Deltagerne bestod.

Den 29. Maj rykkede en Flok unge, raske Cykleryttere fra A. B. C., København, ind paa Jomsborg til et 14 Dages Trænings- og Instruktionskursus under Ledelse af Axel Goltermann, der gennem flere Aar har været fast Instruktør paa Paaskekursusene. Den Energi og Lyst, disse unge lagde i Arbejdet, gav Resultat ved et stort Landevejssløb her i Vejle, hvor de erobrede de fleste Førstepladser.

Den 19.—25. Juni havde Dansk Arbejder Idræts-Forbund deres Instruktionskursus i Haandbold og Fodbold under Ledelse af Charles Hjort. For første Gang havde de et Hold Dreng med til Brug ved Instruktionskursuset

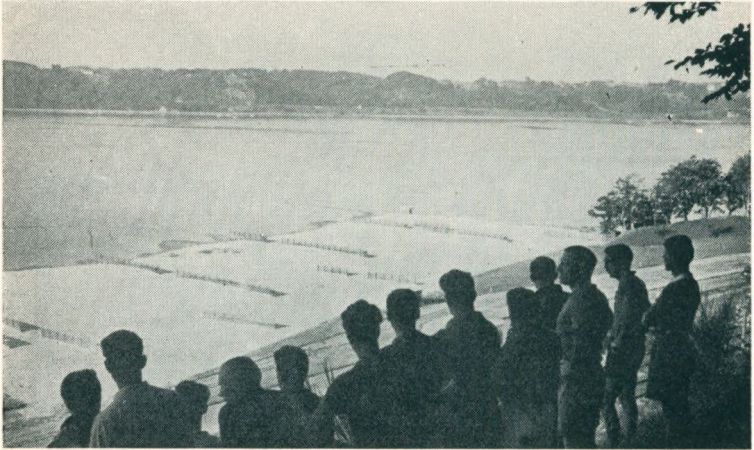
Paa Pinsetur.

var, som altid før, vel ledet, og Deltagerne gik til Arbejdet med Liv og Lyst.

Og saa ankom »Dudderne«, vore elskelige Københavnerpiger, og fyldte Skolen med et Humør, som end ikke Søgangen paa vor traditionelle Sejlstur kunde knægte. Fru

Dansk Idrætsforbunds Lederkursus.

Ved »Albuena«.

Bidstrup har allerede anmeldt Holdet til næste Aar, og vi glæder os.

Det blev et glædeligt Gensyn med Dansk Idræts-Forbunds Foreningslederkursus, og med Lederne Ulf Andersen, Aage Feldt og Carl Clausen, i Ugen fra 3.—10. Juli, lige midt i Jordbærsæsonen. Det blev ogsaa en travl Uge for os. Der var saa mange interessante Foredrag, som skulde overværes, og det meste af Natten gik ofte med Diskussioner og Samtaler. At Meddelelsen om D. I. F.s Støtte til Skolen indløb under Kursuset, gjorde ogsaa sit til, at Humøret var højt i denne Uge.

De næste 14 Dage var optaget af J. B. U. og D. B. U. med 4 Juniorinstruktionskursus. Det var 7. Aar i Træk, Boldspillerne var paa Skolen, og disse vellede Kursus er ved at blive en Tradition. Egon Thon var igen i Aar Kursusleder. Bjørn Lie Nimb, der har været her paa Skolen før som Leder af K. F. U. M.s Paaskelejr, var ogsaa Instruktør paa Fodboldkursus, og paa Begynderkursusene kunde vi hilse en ny Instruktør velkommen, det var Knud Larsen fra Boldklubben Frem, København. Vi glæder os til at se disse Ledere igen til næste Aar.

Fra 24. Juli til 14. August holdt Dansk Haandbold-For-

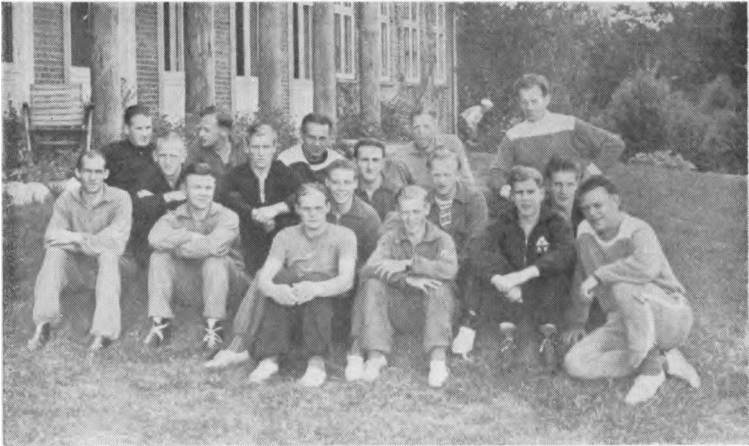
Haandboldkursus har Teori.

bund 3 Kursus, dels et Lærerkursus og dels Kursus for Begyndere og Viderekomne. Aksel Petersen ledede som sædvanlig Kursus paa fortræffelig Maade. Bedre kan det vist ikke gøres. Vore Venner fra D. H. F.s Bestyrelse Egon Sander og Leo Gyntler glædede os ogsaa ved at overvære en Del af disse Kursus.

Gymnastikinspektør Poul Jørgensen og Adjunkt Volmer Lillholt ledede paa 4. Aar Dansk Atletik-Forbunds Lærerkursus i fri Idræt. Da jeg var i Stockholm i denne Uge, var jeg meget glad for, at disse to Mænd, der kender Skolen og Arbejdet her saa godt, stod som Ledere af dette Kursus, og det fik da ogsaa et udmærket Forløb.

Friske, unge Mennesker fra Metodistkirkens Ungdoms-Forbund fyldte Skolen fra 7.—14. August. Det var en Glæde at se dem arbejde, alvorlige i deres Tro, glade og taknemlige i deres Færden.

Fra 14.—28. August var det Boksernes Tid, i Aar under Ledelse af min gamle Ven, Jydsk Amatør Bokse-Unions Rejseinstruktør, Jens Christensen fra Aarhus. Jeg har

Boksekursus.

sjælden set en Mand gaa op i sin Gerning, som han gjorde det. Den Taknemlighed, som Eleverne viste, var en Borgen for, at de forstod at værdsætte det.

Old-Boys Kursus er sidste Uge i August, og i Aar havde vi mange Deltagere og et Humør som altid i disse 8 Dage. Dr. Bøje og Aksel Bjerregaard gjorde deres til et vellykket Kursus. Bøjes tankevækkende, ja ligefrem chokerende Foredrag var noget helt nyt og interessant for Boyserne, og Bjerregaards Gymnastik var der stor Begejstring for. Uden disse to bliver det vanskeligt at holde Old-boys Kursus i Fremtiden.

27.—29. August havde Jydsk Amatør-Bokse Union samlet sine Dommere og Kampledere her paa Skolen for at gennemgaa det nye internationale Bokserereglement under Ledelse af Unionens Formand, Aksel Eriksen.

Drenge fra Aarhus Fritidssport holdt 1.—2. Oktober Week-end her paa Skolen og spillede Fodboldkampe med Vejle Boldklubs Drenge. Det var et frisk og fornøjeligt Bekendtskab.

Og saa sluttede vi som sædvanlig Kursussæsonen med Esperantokursus, der i Aar havde samlet Deltagere fra Norge, Sverige, Finland, Tyskland, Holland og Danmark.

Lud Oltet staa — drik Mælk.

Hele Skolen, Forstanderen incl., talte Esperanto i de Dage. Det er hyggelige Dage, naar Esperantisterne er her, mange kommer igen fra Aar til Aar, og det giver en egen Stemning.

Det er vanskeligt at lade være med at opfriske alle de gode Minder, vi har fra vore Kursus, her i Aarsskriftet. Pladsen er begrænset, og vi maa nøjes med at sende alle vore Kursusvenner Ønsket om en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Ingrid og Svend Aage Thomsen.

FRA UDLANDET

Hilsen fra Finland.

Det ville have været mig en glæde, om jeg kunne have skrevet en artikel til jer om finsk kvindegymnastik; men det er for tidligt for mig at indlade mig derpå. — Jeg er nemlig lige ankommet til Finland for at studere denne gymnastik i dens hjemland.

I Danmark får man ved opvisninger mange forskellige

tanker om finsk gymnastik, da den jo absolut afhænger af lærerindens indstilling. Den finske kvindegymnastik er bevægelses- og udtryks-gymnastik, og man kan i hver bevægelse se, hvilken følelse der lægges for dagen: glæde, sorg, frigjorthed o. s. v., og der skal et vist temperament til at få netop de følelser frem, som man vil vise med sin gymnastik. Jeg har selv tidligere kun dyrket meget lidt finsk gymnastik, og jeg må sige, at jeg føler mig meget opsat på at lære den at kende til bunds; den giver noget, som vor egen gymnastik ikke giver. Jeg håber, jeg kan rejse fra Finland mættet med mange indtryk og ideer.

Jeg opholder mig på et folkeakademi i en lille by, Karis, ca. 90 km fra Helsingfors. Skolen er helt ny, ja, knap nok færdig på grund af alle de mange strejker, der har været og endnu er her i Finland. Her er 38 elever plus 1 dansker. De er alle svensktalende, de såkaldte finlands-svenskere. Der er kun få af dem, som kan finsk, og det forekommer jo en mærkeligt, når man er i Finland.

Skolen er herlig. Den ligger mellem skov og sø med udsigt over landsbyen, og vidunderligt er det at gå tur mellem grantræerne, der fylder luften med deres dejlige duft, så jeg venter at få en god og udbytterig vinter heroppe. —

Jeg ønsker alle kammerater, elever og kolleger en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Oda Larsen.

I n d i e n a f i d a g .

De sidste to Aar har været rige paa Begivenheder og historiske Vendepunkter, man kan sige over hele Verden, Begivenheder, som paa den ene eller anden Maade berører os alle. Freden, som vi alle haabede vilde komme, synes at være langt borte, naar man tager de seneste Begivenheder i Betragtning. Uvisheden og Frygten i Menneskehedens Sind for Fremtiden, og hvad den vil bringe, føles som en trykkende Vægt og ligefrem forbyder Folk at blive lykkelige og glade igen.

Mangel paa Føde over det meste af Verden er sikkert een af Grundene til de mange Uroligheder, vi ser i Dag. Medens mange Nationer producerer mere end tilstrækkeligt for deres egen Be-

Indisk Tempel.

folkning, kan de ikke komme af med deres Overskud til andre Nationer, der er i Nød, grundet Valutapolitikken. En Nation med Mangel paa Dollars, og som maaske ser sine Indbyggere sulte, kan ikke importere fra et Land, som ønsker denne særlige Betaling, selvom dette Land maaske har rigeligt at undvære.

Indien, det uhyre store Land, som er større end hele Europa, er een af disse ulykkelige Nationer, som maa se sine Indbyggere sulte. Landet er fattigt paa Kapital og Fabrikker, men rigt paa Mineraler og Raamaterialer til Industrivirksomhed. Medens Englænderne var Herrer i Landet, tillod de ikke Inderne at opbygge nogen videre Industri, men lagde i Stedet deres Haand paa alle Raamaterialer og sendte det hjem til England, saa deres egne Fabrikker kunde blive fodret. Indien var saa nødt til at betale dyrt for de færdige Varer, og adskillige Udgifter vilde have været sparet, hvis deres egen Industri var udviklet og opbygget.

Siden Indiens Uafhængighed er alt sat ind paa at gøre Landet selvforsynende samt producere for Eksport. Milliarder er givet ud til Indkøb af Maskiner, og Tusinder af udenlandske Specialister er antaget med det eneste Formaal: at lære egne Folk at udnytte disse nye Maskiner.

Man ser nu nye Fabrikker skyde op i de større Byer, og med Fabrikkerne kommer Tusindvis af Arbejdere til Byerne fra Landet i Haabet om at tjene flere Penge og dermed mere Føde til

deres Familie. Med Arbejderne kommer Fagforeningerne og dermed Politik. Især Socialisterne har faaet Tag i Arbejderklassen, og det er nu et almindeligt Syn at se store Møder blive holdt paa aaben Gade, hvor Kapitalistregeringen bliver angrebet paa alle Maader grundet paa dens mangelfulde Arbejderpolitik. Byerne er overfyldte og Beboelsesforholdene rædselsfulde. Der er ingen sanitære Foranstaltninger, og Resultatet er naturligvis Epidemier af den værste Art. Hospitalerne er overfyldte og kan umuligt tilse alle, som kommer for at faa Hjælp. Her er ogsaa en frygtelig Mangel paa Doktorer og Sygeplejersker, maaske fordi Lønnen og Forholdene, som de arbejder under, langt fra er tilfredsstillende. Regeringen har imidlertid store Planer og er fast besluttet paa at forbedre Forholdene for Befolkningen, men her som saa mange andre Steder mangler de nødvendige Finanser. Indien har lange Grænser baade ved Sø og Land, og for at beskytte disse er de tvunget til at vedligeholde en stor Hær og Politistyrke samt Søværn, og dette sluger den største Bid af Pengene.

At skaffe Føde nok til den stadig voksende Befolkning tager næsten Resten af Finanserne. De vigtigste Fødemidler, som importeres, er Hvede og Ris. Før kunde der købes billige Ris fra Birma, men da dette Land har haft Borgerkrig i de sidste to Aar, er Importen halveret, og Indien er nødt til at købe dyrt andre Steder.

Imidlertid har Indien store Landstrækninger, som nærmest ligger uopdyrket grundet paa mangelfulde OVERRISLINGSFORHOLD. En uhyre Kampagne er startet af Regeringen for at indvinde nyt Agerland. Kanaler er bygget og Tusinder af Brønde boret og Pumpestationer oprettet. Moderne Traktorer og Landbrugsmaskiner er indkøbt, og man ser nu en større Aktivitet overalt, hvor der er nyt Land til Raadighed.

75 pCt. af Befolkningen er underernæret, Mælk er der stor Mangel paa, og hvad der er til Raadighed er for dyrt til den almindelige Byboer. Det lyder maaske underligt, naar det oplyses, at Indien har $\frac{1}{3}$ af hele Verdens Kvægbestand, men ikke saa mærkeligt naar man ved, at kun Mindsteparten af Køerne giver Mælk af nogen Betydning. Alle de ubrugelige Kreaturer faar Lov til at vandre omkring paa maa og faa, ingen synes at eje dem. Deres Føde faar de, hvor de kan. I Byerne vandrer Kreaturerne omkring midt i det hele, men Inderen tager det som et nødvendigt Led i Gadebilledet. Slagtning af Kreaturer er forbudt grundet Religionen.

Vor egen Farm, Central Dairy Farm, er den største af sin Slags i Landet og kendt overalt for 1. Kl.s Smør og Slagteri-

produkter. Jeg blev antaget som Bestyrer af Slagteriet for nu 2½ Aar siden, medens Firmaet var Privateje. Ved Siden af dette Arbejde uddannede jeg mig i Mejerifaget ved vort eget Mejeri, og da Staten købte Firmaet 1. November 1948, blev jeg tilbudt Stillingen som Bestyrer for hele Foretagendet med tilhørende Filialer. Jeg tog selvfølgelig Chancen, selvom min Arbejdstid nu er fra 6 Morgen til sen Aften.

At drive en Mejerifarm i dette Land er uligt det derhjemme, hvor alt er velorganiseret og baseret paa mangeaarig Erfaring. Alt Mælk fra Farmen bliver behandlet og pasteuriseret, hvorefter det gaar til den nærmeste By. Prisen er høj, og kun Folk med Midler kan tillade sig at drikke Mælk, den fattige kan maa-ske nu og da faa fortyndet Mælk til en lavere Pris.

Fløden til Brug for vor Smørproduktion kommer fra Steder, som ofte ligger saa langt som 700—1000 km borte. Vi har ca. 25 Opsamlingssteder for Fløde, hvor vi har vore Flødeseparatorer. Bønderne bringer saa deres Mælk dertil, og vore Mænd skummer det straks og betaler med det samme ifølge Vægt. Det hele bliver saa sendt til Aligarh Mejeri, hvor Smørret bliver fabrikeret og sendt til forskellige Markeder som Calcutta, Bombay, Delhi o. s. v. nedpakket i Iskasser, saa Smørret kan holde sig selv i den værste Varme. Ved Siden af frisk Smør laver vi Smør i Daaser, som sælges over hele Landet. Vort Mejeri er ret moderne, og vi er for Tiden ved at installere de nyeste Maskintyper, som er leveret fra Silkeborg Maskinfabrik.

Nødvendigheden af at udvikle Mejeribrugene i Indien er følt i Regeringskredse, og derfor er Forsøgsstationer og Opdrætningscentraler blevet oprettet samt en Mejeriskole, hvor Elever kan faa Uddannelse i Faget for senere at føre Udviklingen videre.

Ja, Indien er en ny Stat og har kun været uafhængig i to Aar. Hvad der er sket hernede i disse to Aar lige for Øjnene af en, synes utroligt. Det er som at se en Bjørn vaagne op fra sin Dvale og forberede sig til paany at møde denne Verdens Modgang.

Indien har været i Stand til at smide det mangeaarige Aag af sig een gang for alle og er bestemt paa ikke at lade sig undertrykke mere. Her er myldrende Travlhed overalt, meget mislykkes, men endnu mere lykkes, og Erfaring skaber nu engang Mestre.

Politisk set er Befolkningen ogsaa ved at vaagne op, og mange politiske Partier er dannet, som har forskellig Mening om Tingene, men eet er de alle enige om: Et frit Indien. Denne Nationalfølelse skyldes først og fremmest »The Father of the Nation«,

Mahatma Gandhi, som viede hele sit Liv for sit Land og i Dag er æret og omtalt med Ærbødighed af alle. Hans største Discipel, Pandit Nehru, Indiens Premierminister, følger i hans Fodspor, selvom han maaske gaar en Smule mere realistisk til Værks end sin store Lærer.

Erik J. Borum.

Livet i en svejtsisk idrætsforening.

— 2 gange i 1947 havde jeg den glæde at repræsentere Klampenborg Idrætsklub ved stævner i udlandet. Første gang ved en »tävling« i Eslöv i Sverige — sidste gang i Luxemburg. Disse rejser var så store oplevelser, at de for alvor tændte drømmen om at komme ud. Men det er sjældent, at drømme går i opfyldelse — dog sker det, og det skete for mig. Jeg fik arbejde i Genève og dermed 14 måneders vidunderlige ungdomsminder at tænke tilbage på.

Netop så lang tid var jeg dernede, at jeg fik et nøje kendskab til befolkningens sæder og skikke. Svejtserne er nemlig i begyndelsen vanskelige at komme i kontakt med — det skyldes måske de mange turister, der findes i landet, at de er ret tillukkede og reserverede. Ude i naturen — på bjergture — har man de bedste betingelser for at komme i forbindelse med dem. Her sludrer man sammen som gode venner, sådan som danske plejer at sludre sammen.

Så snart som muligt søgte jeg ind i en svejtsisk idrætsforening — ikke alene for at finde kammerater, men i lige så høj grad for at holde formen vedlige. Set med en dansk delingsførers øjne var det, man blev budt på ved en gymnastikaften, ynkeligt. Da jeg indfandt mig i salen den første aften, var lederen endnu ikke mødt. Vi udfyldte ventetiden med at spille basketball. Dette spil havde man stor kærlighed for dernede. Det var også noget, som jeg straks kunne være med til, idet det jo har en vis lighed med håndbold — bare savnede jeg »pivot« i skudene på mål, og evnen til at få den »infame« bold op i kurven opnåede jeg aldrig. Nå, da lederen endelig kom, udfoldede han hele sin franske charme — her må jeg lige indskyde, at det var i det franske Svejts, jeg opholdt mig, og at jeg i begyndelsen havde sprogvanskeligheder — i et udvalg af øvelser, der gik lige fra samme exercits vi havde på C. B. grundskole til lege små vovsehunde eller falde på knæ med opstrakte arme i bøn til Muhammed. Jeg kan ikke, efter at have deltaget i gymnastikken i Svejts, undlade at takke for de værdier, vi har fået i den danske gymnastik. Ved olympiaden placerede svejtserne sig ganske vist blandt verdens bedste i gymnastik. Det var i redskabs-

gymnastik, og der er de fremragende, men det, der her er tale om, er enkelte udøveres præstationer og kan ikke tages som et sammenligningsgrundlag med den arbejdsgymnastik, der øves i danske forsamlingshuse landet over. Ved en stor kantonfest i Payerne — det samme som en dansk amtsfest — deltog jeg på et gymnastikhold på ca. 1000 mand. Her blev hele dagsøvelsen gennemført med musik som taktangivende moment — dette viser måske endnu tydeligere forskellen i dansk og svejtsisk gymnastik.

Vinterens gymnastikopvisning.

Også den var en interessant oplevelse — mest for arrangementets skyld. Et 24 mands hornorkester indledte. Derefter fulgte gymnastik af piger og drenge — nærmest leg. Efter en pause, hvor man kunne prøve lykken i tombola eller nyde et godt glas vin, kom damerne. Deres øvelser var ret ensidige, i overvejende grad armøvelser. Opvisningen var heller ikke lagt an på, at gymnastikken var hovedmomentet — tværtimod. Det hele foregik på scenen, og belysningen var taget til hjælp. De forreste piger stod badet i skæret fra forskelligt farvede projektører. De bageste kunne man lige skimte i silhuet, svingende deres hvide køller. Sagt i korthed var det imponerende flot.

Herrerne sluttede med øvelser i barre og spring på buk. Hermed har jeg fortalt, hvad der var af gymnastik. Nu skal I høre, hvad der var af mellemaktsunderholdning. Først var der sang af 3 store sangkor — et italiensk, et fransk og et svejtsertysk. Endvidere solosang af en sangerinde samt underholdning af en skuespiller. Til at annoncere hele dette program blev formanden bistået af en klovn. Kl. 21 begyndte festen, først kl. 0,45 var vi klar til at tage fat på dansen. Efter sigende blev den ved til 5 morgen. Festerne sluttede sjældent tidligere, så man måtte sove lidt på forskud, hvis man skulle holde ud. Jeg tror næppe, at det er nødvendigt med flere kommentarer, for at I er klar over, at det var en foreningsopvisning af format.

La Fe'te romande de gymnastique à Payerne.

Beretningen om denne gymnastikfest vil jeg ikke snyde jer for. Her deltog ca. 4000 mandlige gymnaster fra hele det franske Svejts og repræsenterende 200 foreninger. Festen strakte sig over 3 dage, og i disse dage følte jeg mig næsten hensat til antikkens olympiske lege.

I store specialtog ankom vi til den festglade by. Guirlander og blomster prægede hele byen. Endvidere gymnasternes fællesmærke: 4 f'er, der betyder: frisk, from, frejdig og fri. Fra banegården marcherede vi til indkvarteringslokalerne. Fanen og et

skilt med foreningsnavn var i spidsen. Selv bar vi silkebånd med medaljer fra tidligere fester.

— Og så tog konkurrencerne deres begyndelse. 1500 kæmpede individuelt om at besætte førstepladserne i barre, reck, ringe og hest. Andre måtte igennem hårde kraftpræstationer, for at sejrherren i fri brydning kunne findes. Et tredje sted foregik en femkamp i fri idræt. Banerne var interimistisk lavet, så det virkede ikke særligt oplivende at se 6 længdespring side om side, når forholdene umuliggjorde et ordentligt resultat. Det samme gjaldt løbene. Selv deltog jeg i stående øvelser sammen med 24 andre fra vor forening. Samtlige foreninger havde samme øvelser, og som tidligere nævnt sluttede vi af med en fælles opvisning af ca. 1000 mand.

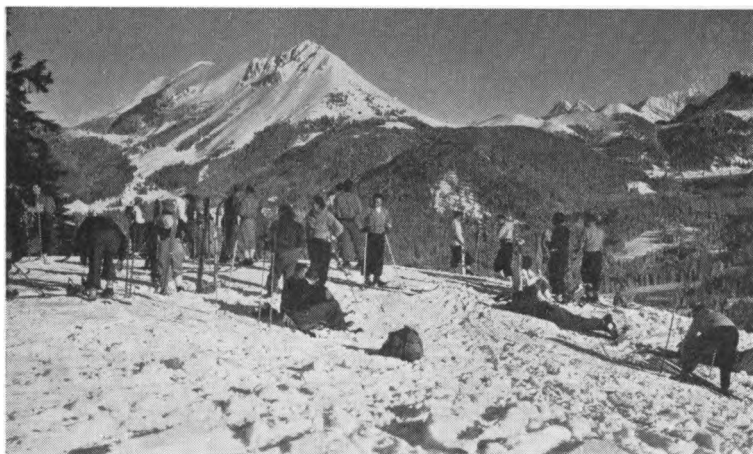
Lørdag aften og nat blev der festet — alle mere eller mindre berusede af hvidvin og rødvin. Der skete noget overalt. I det store spisetelt var der kunstnerisk underholdning, på exercerpladsen gøgl og alt, hvad der findes i et tivoli. Optog vekslede med musik, og gaderne var fyldt med mennesker som kun ved juletid i Danmark. Broget konfetti sneede overalt, og på cafeerne gik dansen til den lyse morgen. Netop på sådant et tidspunkt skal man lære svejtseren at kende — da lukker han sig op. Til daglig er han indelukket — kun besjælet af sejt flid og arbejdsydelse.

Søndag eftermiddag, da øvelserne var til ende, blev sejrherrene meget højtideligt laurbærkransede. Denne handling blev foretaget af en snes søde unge piger i lange, hvide kjoler.

— Og så drog vi hjem igen, men i Genève ventede endnu en oplevelse. Fra banegården marcherede vi syngende til vor stamcafe, hvor en forsamling var mødt op for at byde »heltene« velkommen hjem — akkurat som man gjorde i Grækenland i tidernes morgen.

Oppe over skyerne er himlen altid blå.

I elevskriftet 1947 anvendte Heine mit gamle slagord: »Niels Peder er taget en tur ud i det blå.« Intet har været mere sandt. At stå oppe i den tynde alpeluft — i tindrende sol og gnitrende sne og is, langt borte fra dagligdagens bekymringer — var et eventyr med en blå himmel over. Her hentede jeg sammen med tusinde andre — unge som gamle — legemlig styrke og livsfornyende oplevelser. Det var en oplevelse at tage bort fra en by, som lå indhyllet i kold tåge og klam regn og arbejde sig op og stå på ski i bar overkrop. — Men det, der vel nok står bedst ridset i bevidstheden, er de rigtige bjergbestigninger med reb, og hvad der dertil hører. I det øjeblik, man hænger i et reb

Svejts.

med en afgrund på 800 m under sig, ved man, at bjergbestigning i alperne er en sport, der for sine udøvere stiller store krav til nerver og fysik — man ved, at hvert lille klippefremspring må udnyttes til at hage fingre og fødder fast i, og at det er farligt, dersom man fejler sit tag.

Den største sportspræstation.

KB's fodboldkamp mod et udvalgt hold fra Genève og Lausanne var noget af en oplevelse. Min indsats i kampen var ellers at få samlet 3 herrer og 15 piger fra den danske koloni til et fantastisk hylekor, der bar KB frem til en sejr på 7—1. Da svejtserne i kampens slutning fik foræret et mål af Eigil, kunne hele den billige langside råbe heja — altså svejtserne. KB'erne bragte os en hjertelig tak for hjælpen bagefter. — Og så gik vi ud og fejrede dagen, som kun danske i udlandet kan gøre det.

Niels Peder Knudsen.

To elever på bryllupsrejse.

Vi blev gift i foråret 1948 — Gudrun og jeg. Som alle unge par drømte vi naturligvis om en bryllupsrejse eller 14 dage på et mondænt badehotel — hvad man nu kan finde på og synes om. Desværre kunne drømmene ikke realiseres. Jeg måtte i stedet lade mig indlogere på en af hærens kaserner, og Gudrun blev sat på græs på Idrætsskolen, hvor græsset forresten det år var ualmindeligt grønt og saftigt. Det var en fortrinlig løsning,

og da vi atter kunne sætte foden under samme bord, var det som at blive gift påny. Men bryllupsrejsen blev vi altså snydt for — i første omgang. Dog i sommer lykkedes det os at gennemføre den i en 3 ugers sommerferie.

Vi er så heldige at have en nydelig, rødmalet nimbus, der ganske vist er kommet ud over ungdommens letsindige alder, men ikke desto mindre fik vi den lokket til at køre 4000 km — i løbet af knap 3 uger — gennem Tyskland, Holland, Belgien, Frankrig og Luxemburg. Den belønnede vor tro på dens gode egenskaber ved ikke at lave narrestreger såsom at strejke eller vippe os af. Det var al ære værd, for der var muligheder nok, ikke mindst på de tyske landeveje med deres »black cobbles« — sorte sten med en overflade så glat som en skihopbakke.

Morsom var turen gennem Tyskland ikke. Overalt humpede enbenede ekssoldater, udtærede kvinder og hulkindede børn rundt mellem dynger af ruiner, Hamburg og Bremen var trøstesløse stenørkener, og først da vi nåede til Oldenburg, mærkede vi noget til den velstand, der herskede i disse egne, før Hitler kom til og bragte landet på afgrundens rand. Ellers må vi sige, at vi fik det bedste indtryk af de få tyskere, vi talte med. De var flinke og hjælpsomme, når vi spurgte om vej, og flere af dem var ivrige efter at høre, hvad vi i Danmark mente om tyskerne, eller også forsøgte de at forklare os, at de sandelig ikke anede noget om koncentrationslejrene eller gestapos ødelæggelser og mord i udlandet, før krigen var forbi. Jeg tror ikke, at de kunne lide det skæve smil, hvormed vi modtog deres forsikringer.

Vi råbte hurra, da vi nåede det lille renvaskede Holland, der i efterkrigsårene har vist en forbavsende evne og vilje til at udlette tyskernes dybe spor af de jernbeslåede støvler. Det med renligheden er ikke en fabel, som geografilærerne forsøgte at bilde os ind som børn. Her nøjes man ikke med at skure husene indvendigt, men også udvendigt, og man har på fornemmelsen, at hollænderne holder vaske- og rengøringsdag hver dag i ugen. Og øjnene stod stille i hovedet på os, da vi i vinduerne opdagede appelsiner, ferskner, engelske cigaretter og chokolade uden mærker. De første par dage havde vi ikke megen lyst til rigtig mad, men nøjedes med slikkerier. Vi kørte tværs over landet, over den imponerende Zuidersø-dæmning, der er 30 km lang, ned gennem de paradisiske små landsbyer, hvor hver gård ligner en befæstet borg med vandgrave omkring. Videre gik det gennem storbyerne, Amsterdam, hvor vi var på kanalfart, Rotterdam, Haag til det eksklusive badested Scheveningen, der ud-

tales helt anderledes, end det staves, omtrent som når man har fået en kartoffel galt i halsen og forsøger at trække vejret.

Vi havde været så fremsynede at tage telt og soveposer på bagagebæreren, og det fortrød vi aldrig. Vi slog vort hotel op, hvor vi syntes, og kogte den mad, vi kunne lide, på en primus. Den sidste nat i Holland sov vi forøvrigt netop på det sted, hvor fire engelske piloter en nat under krigen var landet med faldskærm, fordi deres maskiner var blevet skudt ned. Flyverne slap heldigt over landegrænserne til Schweiz, hvorfra de nåede England i god behold.

Belgien hører jo til de valutastærke lande, så der gjorde vi ikke unødigt ophold. Blot gennem landet. Vi nåede dog en tur i de berømte underjordiske grotter, vi så lidt af Antwerpen og Bruxelles, kørte forbi Waterloo og zig-zagede derfra op gennem Ardennerne. Vi passerede nogle af de smukkeste egne i Europa, med floder til den ene side og skov- og vinstokkebeklædte bjergskråninger til den anden. I grænsebyen Bouillon drak vi en kop kaffe og tog derfra over til det vindrikkende Frankrig, hvor en flaske ægte rødvin koster det samme som et glas kommunevand på et dansk badhotel. Gennem Sedan og Reims nåede vi vort endelige mål — byernes by, Paris, hvor vi dog undlod at slå teltet op på Place de la Concorde og i stedet indlogerede os på et hotel. Der er skrevet tykke bøger om Paris. Hvordan skulle jeg så beskrive den i en så kort artikel. Det vil jeg heller ikke, men nøjes med, at det var tre herlige, hektiske dage, vi oplevede i Seinens skønne, vidunderlige stad, om end solen bagte mere, end vi brød os om.

Stolt over at være nået så vidt, vendte nimbussen igen næsen mod de hjemlige kødgryder, op gennem vindistrikterne og industricentre til lilleputlandet Luxemburg, hvor menneskene igen lever i deres smukke land, lykkelige og befriede efter årelang tysk besættelse. Kilometer efter kilometer forsvandt bag os, byerne Spa, Venlo, Maastricht, og de historiske steder Nijmegen og Arnhem passerede revy, endnu et enerverende ridt gennem Tyskland, og endelig en aftenstund stod vi igen overfor en sur og tvær dansk serveringsdame i Krusaa. Efter i 3 uger at have mødt flinke, rare og høflige mennesker, der ikke vidste, hvilket ben de skulle stå på af lutter velvillighed overfor de fremmede. Jo, vi følte, at vi var nået hjem.

Vort mål var at se så meget som muligt, at komme så langt omkring som muligt og få talt med de flest mulige mennesker. Blev vi end lidt ømme i ryggen, så nåede vi dette mål. Vi fik

bl. a. talt med en hollandsk husmoder, en ældgammel, hollandsk bonde, en belgisk benzinformidler, en hotelportier i Paris, der havde været 5 år i krigsfangenskab, en fransk jernminearbejder, en luxemburgsk mekaniker o. s. v. Og så kostede det hele ikke mere end halvdelen af, hvad et ophold på Løkken badehotel ville have kostet i samme tidsrum. Medvirkende til det gode resultat var måske også det speedometer, jeg havde på bagsædet. I hvert fald blev farten altid sat ned, når Gudrun bankede mig på ryggen.

Det var den sommerferie. Sommer var det. Hvileferie blev det ikke til, men en oplevelse og en bryllupsrejse, vi vil mindes på vor sølvbryllupsdag.

Ole Lind.

U. S. A.

Det er med den største lyst, jeg sætter mig til at fortælle min gamle skole, gamle og nye elever om, hvad jeg har set, hørt og i det hele oplevet herovre i USA.

I kaptajnens afskedstale om bord på m. s. »Falstria« fortalte han, at vi nu entrede »Guds eget land«. Mange ville måske finde ud af noget helt andet, og andre ville indrømme, at det er rigtigt. Guds eget land, det er nu så meget sagt, for ideelt er det absolut ikke, men jeg antager, det er så tæt idealet, som vi nu kan komme her i det 20. århundrede.

Jeg kan kun udtale mig om de to stater, jeg har stiftet nærmere bekendtskab med, nemlig New Jersey i den bagende tropesommer og Colorado, stadig varm, men med en behagelig tør og klar luft. 48 stater og 48 regeringsmetoder, dog er der ikke en levende sjæl, der standser dig, når du ønsker at entre en anden stat.

New York, som kun lå ca. 2 timers buskørsel fra min første arbejdsplads, er jo et helt kapitel for sig selv. Skyskraberne er imponerende, og Empire state building slår alle rekorder med sine 102 etager. Sightseeingbussen tar dig overalt, chinatown, Frihedsgudinden, 5th avenue o. s. v., ind hvor folk ser solen ½ time hver dag — om sommeren, og ud i de store parker i midten af storbyen. Har du en bunke penge, kan du få en bunke at se. Biografen i New York koster \$ 1,50; men så får man to filmforestillinger, et kæmpeshow, klassisk og moderne musik, og blir man ked af det, går man ud i salonen og iagttager boksekamp, baseball o. s. v. på television. Butikkerne er stuvende fulde af alt, hvad hjertet kan begære, blot man har penge. Man roder rundt i en uendelig døs på grund af den frygtelige hede og ønsker, man vil blive overfaldet af et kraftigt regnskyl. Restau-

ranter og biografer er imidlertid airconditionerede, og det føles som et sandt himmerige at smutte ind i det kølige lokale og nyde en orangeade, grapefruit, banansplit, eller hvad man nu føler sig tiltrukket af. Undergrundsbanerne bringer dig hurtigt fra sted til sted; men man må være vågen og hurtig for ikke at blive revet med af strømmen.

I Danmark er vi tossede med fodbold; men man kan ikke gøre sig nogen forestilling om, hvor tossede amerikanerne er med baseball, før man har set det. Radioen i kontorer, butikker og på arbejdspladser kører ustandseligt på baseball, og til den afsluttende world series spiller mangan en amerikaner sine penge bort. Arbejdspladserne arrangerer private tipskonkurrencer, og hele Amerika står på den anden ende. En bunke film bliver produceret baseret på baseball, og når baseballsæsonen er ovre, begynder fodbolden. Der spilles en særlig form for rugby, og fodboldheltene er næsten lige så forgudede som baseballheltene.

Om sommeren har man en enestående chance for svømning, de udendørs svømmebassener er noget i smag med, hvad vi på film ser Esther Williams svømme rundt i, og vil man spille tennis, tager man sin tennisketcher og går ud på banerne, ingen klubber man bliver nødt til at stå i; man går blot ind og spiller.

Asbury park er et af New Yorks største badesteder, og det skal svagt antydes, at man kan tale om fluepapir her, hele byen er faktisk et stort marked, tivoli, carneval, eller hvad man vil kalde det. Alle mulige og umulige arrangementer til at more folk og narre penge fra dem, og en bunke hoteller ligger strøet rundt i byen, hovedsagelig ejet af jøder.

Der er altid en frygtelig masse vogne på gaderne. Amerikanerne vil hellere have en ny vogn end et nyt hus, og man blir snart træt af at stirre på »dollargrinene«. Man kan få vogne til enhver pris fra en gammel brugt vogn omkring \$ 25 og op til en splinterny Rolls Royce, der vil koste omkring \$ 20000. De mest almindelige vogne ligger for tiden omkring \$ 2000, men det er absolut tilfredsstillende biler.

Television er meget almindeligt her i øststaterne, mere almindeligt end jeg havde ventet, de særprægede antenner sidder ofte på hvert eneste hus i en gade. Der udsendes boksekampe, baseballkampe, fodbold, ballet, film, og selv rettergang presenteres for publikum.

På vej ud mod det mellemste vesten standser jeg op i Chicago en dag. En usandsynlig snavset by med gamle jernbaner farende af sted over gaderne og det nyeste nye i sporvogne lydløst glide nedenunder. Et sandt virvar af natklubber, dansebuler og spillebuler præger hele bylivet. Udenfor byen er der imid-

lertid smukt langs med de store søer. Videre mod vest i en behagelig luftkølet Greyhoundbus, og endelig, efter 2 dages uafbrudt kørsel, såfremt jeg altså havde gjort det uafbrudt, ankommer vi til Denver i Colorado. Denver — mile high city — som den så ofte blir kaldt her, er den smukkeste by, jeg endnu har set herovre. Ligemeget hvor man placerer sig i byens gader, ser man fodbjergene af de vældige Rocky mountains hæve sig i hele den vestlige horisont, kun 10 miles borte. Disse rockies er noget helt for sig selv og virker imponerende, sandsynligvis særlig på os danske, der ikke er vant til disse omgivelser. Rundt i bjergene er anlagt gode kørebaner, derefter går specielle ruter højt op på en bestemt bjergtop f. eks. Pike's peak, der rager 14110 fod op over havets overflade. Red Rock amphitheater, som på en eller anden måde er dannet af naturen selv, består af en mængde skråt mod himlen pegende klippeformationer. Hver påskemorgen bliver der her holdt en kæmpemæssig solopgangsgudstjeneste, og solopgangen over de røde sandsten er kendt som en af de største seværdigheder. Angående gudstjeneste er det forresten forbavsende at se så mange unge, der går i kirke herovre. Mens der derhjemme sidder ældre folk hist og her i den næsten tomme kirke, er kirken hver søndag fyldt op med ungdom her.

Vi er i cowboyens land nu, og ofte møder man en rytter, der i fuld galop stryger af sted langs bjergsiden på en af de mange stier eller tager sig et hvil på en bjergkam for at nyde udsigten. »Look out mountain« er stedet, hvor Buffalo Bill er begravet, og hvor alle hans ejendele, møbler, rifler, billeder o. s. v. er opbevaret i et museum, og med udsigt over prærien er, efter Bills eget ønske, hans grav anbragt.

Jeg kunne fortsætte i det uendelige, men en gang må jeg jo standse og håber, jeg har udvalgt de mest interessante ting. Angående sporten er der meget lidt atletik, gymnastik o. l., alt er boldleg, og så snart man kan holde en bold mellem hænderne, starter man træningen til at blive baseballchampion eller fodboldchampion; men baseball går frem for alt.

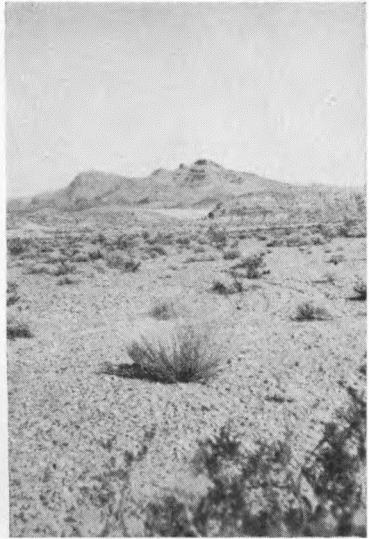
Til slut vil jeg håbe for enhver, at han eller hun selv kan komme herover og se landet, hvor man ikke kender rationer, men kan få, hvad man vil, kan sige, hvad man vil, og kan gøre, hvad man vil — næsten.

Christian Jacobsen.

Til »Fra udlandet« har vi modtaget tre rejsebeskrivelser fra USA. De lignede hinanden meget og var lige velegnede til optagelse, men pladsen tillod ikke, at vi tog dem alle med. Vi trak

Stillehavs-kyst.

Ørken i Arizona.

da lod imellem dem med det resultat, at Christian Jacobsens artikel kom med, mens vi desværre kun kan meddele lidt om indholdet af artiklerne fra Eigil Aasberg og Anders Østergaard.

Eigil havde sidste år i november et 14 dages ophold i New York og besøgte under en vens ledsagelse storbyen, hvorefter han sammen med vennen i dennes Cadillac foretog en herlig tur gennem Pittsburg og Washington ned til »The state of sunshine«, Florida, hvor de opholdt sig en måned og havde forskellige job, bl. a. som tjenere i en meget fornem club, hvor Eigil juleaften serverede for selve mr. Chrysler, bilkongen. I deres fritid nød de bade- og strandlivet i det herlige klima. Fra Florida gik turen til Californien, hvorfra de tog ture til Texas og Mexico. Ved en garderfest i Hollywood var Eigil så heldig at træffe den tidligere løjtnant i livgarden mr. Helslev, der er chef for et mejeri i Bekenfield, og hos ham fik han et job, og efter 4 måneders hårdt legemligt arbejde var Eigil i stand til at købe sig selv en bil og i den foretage mange herlige ture i det skønne Californien. Midt i november ville han køre i den til New York for der at gå om bord i M/S »Oslofjord«, der skulle bringe ham hjem til julen.

Anders Østergaard forlod Danmark den 7. juni 1949 og var så heldig at kunne gøre turen over dammen i flyvemaskine, så han var i New York 18 timer efter starten fra Kastrup. Dagen

efter ankomsten påbegyndte han en bustur tværs igennem Amerika ud til Stillehavs-kysten til rejsens mål, Solvang, en lille landsby med 1000 indbyggere, hvoraf ca. 70 pct. er danske. Desværre tillader pladsen ikke en gengivelse af den udmærkede skildring, Anders giver af de forskellige egne, han på denne tur passerede; men han er nu på en farm i Solvang og fortæller om arbejdet og mekaniseringen af det amerikanske landbrug og om livet i det hele bl. a.: »Hjemlige forhold finder man næsten ingen steder, hjemlig hygge kendes overhovedet ikke, alt er tempo og atter tempo. Derfor virker det hele ganske forstyrret de første par måneder, man er herovre. Man kan næsten sige: Huset har man til at spise og sove i, men dagligstuen findes i bilen. Altid rakker man rundt i bil. Dog er det, som om de unge mennesker, der har været med i verdenskrigen, har lidt mere hjemfølelse. — — Amerikaneren ser nok noget af sit eget land, men kun på ferieture. F. eks. tager en farmers søn som regel ikke arbejde uden for sit eget hjem og lærer kun dets drift at kende. Derfor er en amerikansk farmer heller ikke så alsidig som en dansk, han er mere specialiseret.

Hvad sport og idræt angår, da ligger man langt tilbage for Danmark. Det er næsten kun de studerende i byerne, der driver det i udstrakt grad. Baseball er deres hobby og forresten en ganske udmærket sport. Det er meget sjælden, man ser gymnastik eller idræt på landet, og den smule gymnastik, der findes, er ikke meget værd. Man savner en god, regulær dansk arbejds-gymnastik.«

Efter 3 måneders ophold derovre tog Anders sammen med en mand, der ejede en bil, på en 10 dages biltur, under hvilken de kom langt omkring og havde en række af smukke og værdifulde oplevelser. Til vinter havde han fået et job som malker i staten Washington, og til foråret vil han rejse rundt et par måneder, hvorefter han vender næsen mod Danmark igen. Han slutter således: »På gensyn til elevmødet næste år, hvor I kan få resten af oplevelserne, og med håb om, at I alle er sunde og friske, ønskes en glædelig jul samt godt nytår.«

NYT FRA GAMLE ELEVER

Kære pionerer!

Atter blev vi alle uden undtagelse et år ældre, men forhåbentlig uden at det kan ses. Gøttlers skema burde have været udfyldt af alle, jeg kunne forstå, at det havde voldt knuder, hvis det havde været selvangivelsen, næste år kommer de alle, ikke sandt?

Sigurd Christensen har været paa »valsen«. Først var han en tur i Sverige som skovarbejder, men han fik splinter i fingrene og rejste til Norge, hvor han havde arbejde på en herregård og nød den norske natur og de gæstfrie nordmænd. Han arbejder i øjeblikket hjemme, har i sommer fået idrætsmærket i sølv.

En datter i maj og 37,50 m i diskos er nogle af Gøtters mange bedrifter. Han får dog også tid til lidt fodbold og håndbold i den tid, hvor han ikke plager fredelige mennesker med sine forsikringer. Endelig hoppede Herluf Helsøe i med samlede ben, han blev gift. Godt gjort Astrid! Han har taget idrætsmærket i guld; er nu blevet færdig på kunsthåndværkerskolen, hvor han ved den afsluttende eksamen fik udmærkelse og opnåede et rejelegat. Med sine kammerater fra skolen var han på studierejse otte dage i Paris. Kaj Nørgaard leder tre hold i håndbold, han har deltaget på en gymnastikturné til Sydslesvig med udvalgt hold fra Ringkøbing amt.

Kaj Frimann er mægtig i stødet, leder to hold gymnastik, fire hold i håndbold samt fyrre individer til atletik. Han har startet et orienteringshold, der nu tæller 36 mand. Han er også blevet gift. Et af hans drengehold blev sjællandsmester, og en dreng fra orienteringsholdet blev københavns mester.

Verner Johannesen har flakket rundt i Norge i elleve måneder delvis som turist, han var ansat på en landbrugsskole. Vagn Lynggaard leder to gymnastikhold og prøver samtidig at opdrage sin dreng. Han går på jagt og spiller skak, dog ikke på samme tid desværre, siger harerne. Frede Mortensen plejer sit legeme med lidt gymnastik, har desuden opnået faderværdigheden.

Kaj Nielsen lærer ikke fangerne boksning, det lader han andre om, men idræt, jeg ved så ikke, om politiet helst vil løbe om kap med lovovertræderne eller slås med dem. Han har fået idrætsmærket i guld og har fire børn, nej, undskyld, jeg mener een, der gør det ud for fire, hvad jo ikke kan undre, når vi kender faderen. Der bliver også tid til lidt amatørskuespil. Kaj klager over vandrebogen, han kan ikke finde den. Formastelige! Send den hurtigst!

Nis Ove Petersen herser med tyve gymnaster oppe i Salling, medens han spiller fodbold og dyrker lidt fri idræt. Poul Timm fik en arving til godset og har nu to børn at slås med. Han er meget aktiv, er fodermester på sin gård og har opnået 187 kg smør og 24 fold hvede. Jacob Østergaard er ikke rigtig glad for, at han måske skal til at lede pigehold. Han har en toværelseslejlighed, men uden kone, det varer sikkert ikke længe med de

bekvemmeligheder. Han var med til Lingiaden, hvor han bl. a. traf Børge Dahl og Svend Thomsen.

Fætter Mogens slår mægtigt om sig med badmintonketcheren, og han må da ramme engang imellem, for han har vundet sjællandsmesterskabet i holdturnering. Sammen med et par andre kammerater har han i sin sommerferie kørt 5000 km i en gammel ford gennem Holland, Belgien, Frankrig og Luxemburg og kom godt hjem. Fætter Henning er stadig meget aktiv fodboldspiller. Han har dog måttet nøjes med en lille pige i første omgang, men håber på en fodboldspiller næste gang. Hans Eriksen er gift og bor på Taasinge. Borum er stadig i Indien, og Niels Lindhardt slår sine folder i Afrika. David er stadig på Skaarup.

Til en god historie hører en god slutning, men det er ved at glippe denne gang, nu kommer turen til mig selv. Familien er blevet forøget med en dreng. Jeg har kastet mig over ridesporten og har kunnet notere en anden præmie i ridebanespringning og første præmie i terrænspringning.

Glædelig jul allesammen og et lykkebringende nytår.

Flemming Tobiesen.

Kære sommerpiger 1944!

Det er nu ingen sag at sende hilsen ind til årsskriftet, når I er så flinke til at skrive til mig. Tak for brevene begge to!

Anna og gemalen er flyttet ind i eget hus. De fik en søn i maj; verdens dejligste dreng, selvfølgelig. Anna og Gunhild er vel omtrent lige gode til at prale af deres kvikke børn, sikkert heller ikke uden grund, vi kender jo mødrene.

Gerda har haft den store sorg at miste sin dreng. Han døde af en ondartet lungebetændelse, var kun syg et døgn. Det er godt, du har din lille pige, Gerda.

Jeg kan ellers fortælle jer, at vandrebogen igen har lettet på sig efter et halvt års ophold hos Meta, find en straf, der er hård nok til hende. Hun bor hos svigerforældrene i Vejgaard, og foruden at hun passer mand og barn, plejer hun sin svagelige svigermor, der er sengeliggende.

Ingrid sender som ventet hilsen fra Sverige. Hun har arbejde på et sygehus i nærheden af Stockholm. Leder gymnastik for sygehuspersonalet, og fritiden benytter hun til ridning, håndbold og badminton, så hun er i fuld aktivitet.

Jeg er stadig hjemme i Tarm. Har dyrket lidt fri idræt i sommer. Leder et hold piger i vinter. Det er ikke så morsomt at komme i gang igen, når man har ligget stille et par vintre, men nu går det godt.

De venligste hilsener og ønsket om en god jul.

Marie.

Kære kammerater 44—45!

Jeg har ikke hørt noget fra vor repræsentant, så jeg må nøjes med de få oplysninger, jeg kan bringe.

Bøgild skal efter sigende være lærer på en ungdomsskole i vinter, jeg er ikke klar over, hvor det er. Eigil er nu kommet til USA, læs nærmere i hans artikel. Dencker er vist nu kommet til grænsen og har det bare bra. Villy Eisfeldt er forflyttet til Nykøbing Falster, han var vist lidt for selvstændig, så han ville ud i frie omgivelser som landbetjent.

Karl Larsen har været med Fredsvenners hjælpearbejde. Ole Lind arbejder nu på »Ny Tid« i Aalborg. Norup er stadig hjemme og serverer sjusser efterhånden med megen øvelse. Kresten har begyndt igen på politistationen i Holstebro efter sin sygdom.

Knud Beck er nu færdig med sin uddannelse, han har aftjent sin værnepligt, og da vi talte med ham til elevmødet, fortalte han, at han skulle til Tanger og trække tænder ud på de sorte. Borre, Alfred og Lange vogter borgerne i Aarhus, et hverv, som de røgter med megen omhu. Marius Thomsen, Filskov, fordeler blade og breve, opkrævninger og lignende for postvæsenet. Zoffmann er rejst til Frankrig for at studere frugtavl.

Peder Bek er hjemme, han er formand for foreningen og har meget arbejde med det, og der bliver arbejdet godt, de har begyndt på idrætsmærket i sommer, og 23 bestod. Lyhne Hansen er blevet gift siden sidst. Han har nu begyndt på Haderslev seminarium og bor ellers i Vojens stadigvæk. I sommerferien ledede han et sløjdkursus på Askov sløjdskele for et hold Elbæk-elever, de havde næsten taget livet af ham.

Selv læser jeg videre på Elbæk, til næste sommer skulle jeg være færdig.

Mange hilsener til jer alle.

Thormod.

Kære 45-pi'er!

Skønt vi hvert år har en mægtig tiltro til, at vi nok skal høre nyt fra jer allesammen, er det atter i år blevet lidt af en skuffelse, men lidt har vi da at fortælle.

Aase og Karen er stadig glade og tilfredse med deres tilværelse som bondekone, som de selv skriver. Sigrid er blevet gift, og selv om det snart er længe siden, ønsker vi hende hjerteligt til lykke.

Anne Marie er stadig på posthuset i Helsingør og har fartet det meste af Europa rundt det sidste år (det har vandrebogen måttet lide under). Fra Anne Marie ved vi, at Sonja er blevet ked af at være i England og nu er flyttet til Schweiz. Gerda er, så vidt vi ved, i England, hvor hun arbejder i huset. Tove slår

sine folder her i København, hun spiller håndbold og badminton. Har i sommer været en tur i Paris, hvor hun ved et tilfælde løb på Anna og Kirstine.

Søster er på kontoret på Finsensinstituttet og trives bra. Oda var jo gymnastiklærerinde på »Den jyske« i sommer og klarede det fint. Hun var ene om at repræsentere holdet til elevmødet, det sker ikke næste år, vel piger? Hun har nu fået stipendium til en finsk højskole, men kom ikke som håbet på Vierumäki. Jeg selv går stadig på Teilmans kursus og bliver færdig som massøse til februar, om alt går vel.

Til slut ønsker vi jer allesammen en glædelig jul og et godt nytår.

Oda og Harriet.

Kære venner fra vinteren 45—46!

Jeg havde håbet her i denne beretning at kunne fortælle lidt nyt om jer alle, og derfor sendte jeg også hver enkelt af jer en lille opfordring om at skrive til mig og give mig de nødvendige oplysninger. Ikke alle har fulgt min henstilling, men det er dog alligevel blevet til en ganske pæn stabel breve og kort, som er så morsomme og interessante, at der kunne være blevet den herligste artikel ud af dem, hvis blot ikke pladsen her i elevskriftet desværre havde været så kneben, at den kun tillader de aller-mest elementære oplysninger i form af en tør opremsning.

Og så kan vi gå over til det første brev, som er fra ungkarl Niels Vase Jensen af Aalborg by. Han har været syg i to måneder i sommer, men har det nu godt igen. Han er dog blevet anmodet om at påtage sig så lidt fritidsarbejde som muligt, hvilket blandt andet har bevirket, at han ikke har så mange hold til gymnastik som de tidligere år, men helt undgå dem hverken vil eller kan han.

Det næste brev er fra Jens Aage, som desværre også har været en del handicapped med hensyn til idrætten, idet han i januar måned brækkede et fodrodsben under gymnastik. Det blev til tre måneder i gips. I efteråret begyndte han dog så småt igen og har blandt andet erhvervet idrætsmærket. Det er endvidere hans agt her i vinter, foruden gymnastikken at spille håndbold, de har jo en dejlig hal i Sorø til dette formål. Endelig fortæller han, at han har været på en dejlig 10-dages ferie og studierejse til England via Tyskland og Belgien.

Så er der Arne Møller. Han er rejst på skole igen. Denne gang er det Askov Højskole, han frekventerer, og det er hans agt her at gennemgå delingsføreruddannelsen, for, som han skriver, det er nu meget rart at få det frisket lidt op igen. Han fortæller endvidere, at han lige er blevet færdig med militærtjene-

sten. Han har ligget inde i to år, det sidste halve som korporal. Forinden han kom i trøjen, ledede han gymnastik for to foreninger, og desuden har han spillet en del håndbold og fået sølv på kronen i idrætsmærket.

Det eneste af mine breve til jer, jeg fik retur, var det til Ebbe Nielsen. Det var forsynet med paastemplingen »adressaten ubekendt«. Arne Møller fortæller dog i sit brev, at han »lå inde« sammen med Ebbe, men giver ellers ikke nærmere oplysninger om denne.

Så kommer vi til Uhre. Han er lige blevet hjemsendt efter at have haft en god tid som soldat, forøvrigt sammen med Arne Grøn. Han har spillet en del fodbold i kompagniernes indbyrdes kampe og endvidere været på gardens udvalgte håndboldhold. Tillige har han sammen med Grøn sat rekord i kuglestød for deres årgang, ganske vist, som han skriver, med beskedne 10,02 m. Til januar begynder han på Silkeborg seminarium for at læse til skolelærer.

Anders Krogh blev i april måned hjemsendt fra militæret efter at have ligget som korporal ved artilleriet i Aarhus. Både som rekrut og senere som korporal underviste han i gymnastik, og nu i sommer har han ledet håndboldtræningen derhjemme i foreningen og endvidere selv deltaget i gymnastik. Vinterhalvåret tilbringer han på skolebænken. Denne gang dog ikke på idrætsskole, men på Ladelund Landbrugsskole.

»Jeg smeder, medens jernet er varmt,« siger smedemester »Fru R. Lund«. Jeg har i sommer ledet idrætsmærkearbejdet her i Bøjden og er nu begyndt at lede gymnastik. Min kone og lille datter har det godt. Min kone har jo selv været på Idrætsskolen, og hun skriver også til elevskriftet. Min datter er en rigtig smedepige med humør i. Hun er allerede dygtig til gymnastik, kan både stå på hovedet og lave armsving, men hun ligner også sin far. Fruerlund slutter sit brev med at fortælle, at han er blevet hjemmeværnsmand, så det er farligt at være der på egnen, når han er ude med kanonen.

Skoleklovnen Kaj »Øh« Jørgensen er en flittig herre. Sommeren igennem har han fire gange om ugen undervist i håndhold derhjemme i Bjernede, og nu i vinter har han to foreninger til gymnastik. I sommer var han i Sverige som deltager på Lingjade-holdet, og selv om det regnede under det meste af opholdet deroppe, blev det dog en uforglemmelig oplevelse.

Også Henry »Fætter« Jacobsen har været i trøjen og er først fornylig blevet hjemsendt som korporal efter 1½ års tjeneste ved livgarden. Jeg er nu ansat ved Jysk Telefon Aktieselskab, skriver han. Med hensyn til idrætten blev det jo ikke til så

meget i soldatertiden, men nu har jeg taget fat igen, for til sommer skal min forening en tur til Sverige, og der ville jeg jo gerne med.

De fleste af jer, i alle tilfælde de af jer, der er lidt interesseret i atletiken, har sikkert hørt om de berømte Dalbypiger, som sætter den ene fynske atletikrekord efter den anden. Men det er sikkert de færreste af jer, der er klar over, at manden, der står bag det hele, er en af de gæve »Jomserc« fra vor årgang, nemlig Robert Rasmussen. Vi lader Robert selv fortælle lidt om det.

Efter endt militærtjeneste i 1947 købte jeg en gård i min fødeby. I sommeren 48 begyndte jeg så at instruere i fri idræt i vor gymnastikforening, og det viste sig hurtigt, at der var gode emner blandt medlemmerne. Jeg må bemærke, at der aldrig har været dyrket fri idræt her på egnen før. I løbet af sommeren kom de bedste af folkene med i konkurrencer, og det gik helt godt. Det bedste resultat opnåedes af en pige, der vandt det fynske mesterskab i spydkast og samtidig satte ny fynsk rekord. Men først i år kom der rigtig gang i sagerne. Vore atletikpiger har sat 18 fynske rekorder og vundet 5 fynske mesterskaber, og ved de danske mesterskaber opnået en 2., 3. og 4. plads. Vore mandlige medlemmer har også arbejdet godt og blandt andet vundet det fynske mesterskab i 4×1500 m stafetløb. Ellers kan jeg fortælle, at jeg har det godt og stadig er ungarl.

Mads »Krans« Hansen tilbragte sidste vinter på Kærehave Landbrugsskole, hvor han ledede gymnastikken. Nu bor han her i København og studerer ved »Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole«. Det kniber lidt med at få tid til idrætten på grund af studierne, men han går dog til gymnastik i studenterforeningen, og til sommer er det hans mening at dyrke atletik i KIK.

Erik Kronborg Kjær mistede sin far sidste år og bestyrer nu gården derhjemme for sin mor. Det går ikke længere så godt med idrætten som tidligere, fortæller han. I sommer har jeg ligget helt stille, men sidste vinter havde jeg to karle- og et drengehold til gymnastik. Det ene karlehold, ialt 22 mand, gik op til idrætsmærkeprøven og bestod alle på nær en. Erik slutter sit brev med et glimrende forslag, som jeg hermed lader gå videre. Han siger: Kunne det mon ikke lade sig gøre til næste år at få arrangeret et lille jubilæumskursus på skolen. Det er da 5 år siden, vi mødtes der for første gang, og det kunne være morsomt at tilbringe en kort tid sammen igen.

Karl Jensen er blevet gift og har købt sig en lille ejendom i Herskind, som han driver som hønseri. Han har her i efteråret tilbragt ni uger på hospitalet med et brækket ben og havde

det endnu i gips, da han skrev til mig. Sidste vinter havde han 20 karle til gymnastik og nu i sommer 15 drenge. Han har endvidere været turneringsdommer i håndbold.

Torgeir får selv lov til på klingende norsk at fortælle jer om sine meriter, siden han forlod skolen.

Etter hjemkomst til Oslo fullførte jeg sammen med Adler, Øivind og Birger Norges Friidretts-Forbunds spesialkursus her i byen. Dette var nødvendig for å få autorisasjon som instruktør og trener her hjemme. Etter endt kursuS dro vi til en treningsleir i Eggedal, hvor vi virket som hjelpeinstruktører for landslagsaspiranter. Her fikk vi full anledning til å vise oss. Fra Eggedal reiste jeg til Hamar og ledet et instruktørkursus der oppe. Sommeren 46 ble jeg ansatt av Ostfold Friidrettskrets som trener for kretsen. Det var litt av en oppgave, som jeg tror både idrettsutøverne og leder hadde utbytte av. En utvidet permisjon fra banken gav meg anledning til dette. Men hvor lenge var Adam i Paradiset? Ut på hösten satt jeg atter på min stol i banken. Fra nå av ble instruksjonsarbeidet bare en hobby, en ofte slitsom sådan. Vinteren 1946—47 trente jeg med tre klubber innendørs. Sommeren 1947 ble jeg av Oslo Friidrettskrets ansatt som trener for damene våre og herrer med Bislet som tumleplass. For samme krets fortsatte jeg som ungdomstrener følgende vinter. 80 »utplukkede« gutter fra osloklubbene utgjorde mitt klientell. Da stammen av dem var gutter oppvokst under krigen, var det en spesiell interessant oppgave. Jeg gjorde mange verdifulle iakttagelser denne vinteren.

Sommeren 1948 instruerte jeg videre for O. F. K., denne gangen på Frogner Stadion. Vinteren etter atter 3 klubber innendørs. Siste sommer tok jeg det med ro, da min »Rødtopp« gikk med vår førstefödte, som gjorde sin entre til denne jammerdal den 30. juni. Hun er velskapt som få og bringer sin mamma og pappa allerede nå store gleder.

Denne vinter er jeg igjen i virksomhet og trener to klubber med henholdsvis to og tre partier hver treningskveld. — Ellers tar jo alderen til å tyngge en del. En blir ikke så lysten på å slite slik kveld etter kveld. — Aktiv idrett er det desværre for lengst slutt med. Hadde tenkt et come back i sommer, men ble avbrutt tidlig i vår med treningen, så den gikk ikke. I mai løp jeg på 11,4 sek. og hoppet 6,31 m i lengde uten planke. Det lovet jo godt, men

Også Øivind lader vi selv berette:

Kjære venn. Tusen takk for brev. Alltid hyggelig å høre fra gamle begersvingere. Skulle være artig med en prat med deg igjen. Jeg har vært på turne for avisen i Sverige og fikk ditt

brev akkurat nå, og iler med å svare. Min ringe person har journalistikken som hovedyrke, både idrett og alt mulig annet stoff. Kjempemorsomt arbeid, og avvekslende, noe som passer meg. Ellers driver jeg med instruksjon om kveldene, fri idrett og håndball, blant våre største klubber. La meg forresten ikke glemme, at jeg også er lærer ved Statens Gymnastikskole, vår største skole i fysisk fostring. Jeg har to lærerpartier, damer og herrer, hver på 50 elever, samt en militærlinje på 48. Bra betalt jobb, og interessant. Som du forstår blir døgnnet oftest litt for kort. Akkurat nå er kl. 0,30 på natten, og jeg sitter å venter på telegrammer fra Argentina. Våre gutter gjør vel som du ser, storfine saker og ting i verdensmesterskapet i skyting. Dette blir mye nattarbeid svært ofte, men jeg behøver ikke så mye søvn ennå. Selv får jeg ikke tid mer til å være med aktiv, noe du vel selv forstår. Nå kommer telegrammene bedste hilsen, Øivind Holmvik.

Jeg driver fremdeles mitt blikkenslagerversted i Verdal og har en masse med arbeide, fortæller Birger Haug. I sommer har vi bygget oss nytt hus, som vi skal flytte inn i før jul. Den aktive idretten er det forlengst slut med for min del, det er bare idrettsmerkeprøver for hvert år. Jeg skal virke som instruktør for forbundet både i friidrett og håndball for min krets, men har ikke så stor tid til rådighet, men en del må jeg selvsagt utføre. Desuten har jeg gymnastikk i turnforeningen og realskolen her, så det er oppgaver nokk. Det er stor interesse i kretsen her både i håndball og friidrett, og det ligger også fint resultatmessig. Siste år hadde vi fire norgesmesterskap til kretsen i friidrett. Tenker ofte på den gode tiden vi hadde på skolen i Vejle, reale lærere og gutter, og det herligste tereng for treningsturer. God jul og godt nyttår ønskes dere alle. Birger Haug.

Det neste brev er ganske kort. Der står: Ja, det bliver blot et par ord. Soldaterhistorier har kun interesse for de optrædende, og iøvrigt kan jeg sommetider have vanskelig ved at se komikken i dette foretagende, som vist ret rammende kan betegnes som hul i hovedet. Nå, jeg er heldigvis færdig til marts. Iøvrigt havde jeg et par lidelsesfæller i Uhre og Grøn, som lå hernede med garden. Og så forhåbentlig bedre held med de øvrige. Hilsen, Bo Toft Boesen, 3. esk. G. H. R. Næstved.

Så har vi »Vildkatten fra Sdr. Næraa«, Niels Peder Knudsen. Han er en meget optaget ung mand. Tre aftener om ugen er han lærer på Ringe tekniske Skole, hvor han har 33 lærlinge at slås med. To andre aftener har han drenge til gymnastik og går endvidere også selv til gymnastik. I sommer ledede han håndbold for drenge og karle og hjalp endvidere lidt til med

pigerne. Desuden har han været med til at sætte sving i atletikken og håber og tror, at Sdr. Næraa til næste sommer kan opvise nogle pæne resultater, måske ikke lige netop så gode som Dalby-pigernes, skriver han, men mindre kan jo også gøre det. Endvidere har han deltaget i et par terrænløb i foråret, spillet en del håndbold og er nu i efteråret fløjhalback på det lokale fodboldhold, »Sdr. Næraa United«.

Aage Skade er blevet indkaldt og ligger i Værløselejren. Jeg blev indkaldt til et kanonkompagni, fortæller han, men søgte om at komme ind ved flyvetropperne, hvilket blev bevilget, så jeg går altså på en forskole her i Værløse for at blive uddannet til pilot. Vi skal være her i lejren i to måneder, hvorefter de, der består, går videre til Aunø til den fortsatte uddannelse. Men efter hvad jeg har hørt, er det kun en lille procentdel, der kan gennemføre det. Jeg synes dog, det er et forsøg værd. Idræt har jeg ikke beskæftiget mig meget med. Jeg har i sommer spillet en del håndbold og fodbold, det er alt.

Ejvind »Krejbjerg« skriver ganske kort: Jeg har det godt, har været gift i 1½ år, endnu ingen børn. Efter et uheld for to år siden, hvor jeg blev sparket i ryggen af en hest, har jeg ikke været aktiv deltager i fri idræt og kommer heller aldrig til det. Derimod var jeg leder af gymnastik sidste år og er det ligeledes i år.

Og så har Poul Lundgaard ordet. Jeg er nu nået så langt, at jeg tager min lærereksamen sidst i juni 1950. Ja, tiden flyver af sted. Jeg kan roligt sige, at jeg stadig har tilknytning til idrætten. I sommer har jeg været 1½ måned i København, hvor jeg først tog statens korte kursus i fri idræt og derefter bestod svømmelærereksamen med godt resultat. Jeg har også deltaget i nogle idrætsstævner i den forløbne sæson. Af resultater kan jeg nævne: 100 m 11,6 sek., længdespring 6,01 m og diskoskast 34,29 m som de bedste. Det går altså jævnt fremad. Endvidere har jeg i efteråret spillet lidt håndbold. Jeg har ikke haft tid til at beskæftige mig med instruktion, da det meste af min tid er gået med at lede sangkor. Fra 24. maj til 4. juni var min klasse i Norge, hvor jeg dirigerede vort klassekor (18) ved et par koncerter. Fra 15.—21. oktober har vi været på tourne i Sydslesvig med et stort underholdningsprogram, hvor jeg ledede et stort sangkor på 45 medlemmer. Det har været interessant at have med at gøre, og jeg har lært meget ved det.

Det næste brev er forsynet med et meget smukt frimærke og kommer helt fra Budapest. På sit herlige danske sprog, der i grunden minder ikke så lidt om negerkongens i »Knold og Tot«, lader vi Jozsef selv fortælle: I september har jeg begyndt den

sidste år på universitetet i Budapest. Læringen går godt, bare jeg skal spare meget med penge. Jeg kan nemlig ikke få penge fra mine forældre, de lever jo i Rumænien. I sommer har jeg arbejdet i en fabrik som praktikant, så tjente jeg penge, og med det skal jeg klare hele året. Det glæder mig, at næste år bliver jeg færdig med studierne, så bliver det lidt bedre. Ellers jeg kunne ikke komme hjem hos mine forældre i sommer, det er svær med pas. Med idrætten går ikke så godt. Min knæ er nemlig ikke helt i orden, og på universitetet er vi optaget fra kl. 8 til kl. 20. Kun lørdag eftermiddag og søndag har vi fri. Men nu i vinter skal jeg nok begynde med lidt training i gymnastiksalen. De kærligste hilsener til jer alle, kammeraten, Jozsef Gaa'l.

Så er vi nået frem til Harald Kaagaard Dalsgaard, »Pimpernel« kaldet. Han er ansat på statens arbejdstekniske ungdomsskole »Audebo« pr. Maarsø som arbejdsleder. Han skriver en lang og glimrende afhandling om denne skole, som faktisk burde have været trykt her, men på grund af pladsen bliver vi jo desværre nødt til at nøjes med de korte fakta. Han har 28 timers praktisk arbejde, vejbygning, samt 16 timers idræt og gymnastik. Eleverne er unge ufaglærte arbejdsledige mænd i alderen 18—25 år, som her får en undervisning i nøje tilknytning til det praktiske arbejde, de udfører. Jeg leder altså bl. a. gymnastikken og idrætten, fortæller »Pimpernel«. Der er 80 elever, fordelt på fire hold. Vi træner blandt andet til idrætsmærket. Men endvidere har jeg også undervisning i sundhedslære for igennem den at give eleverne forståelsen af, hvorfor man bør dyrke idræt og gymnastik. Jeg har fået tilbud fra kaptajn Jespersen om at få uddannelse i stavgymnastikken, det skulle ikke koste mig en rød øre. Grunden er vist den, at han er meget interesseret i afslapningsgymnastikken, som jeg bruger her på skolen. Tilsidst kan jeg fortælle, at jeg er blevet gift. Det skete i sommer, og min kone og jeg har snakket med Sv. Aage om, at hun gerne ville til Vejle en sommer. Vi har haft Sv. Aage her på skolen i sommer. Han var her en hel dag, og vi skal have ham igen til marts, inden vi skal til at tage idrætsmærket. Han er mester for at give os en god instruktion på kort tid.

Næste brev er fra Henning »Kaptajn« Jespersen. Han fortæller ganske kort: Nogen større tilknytning til idræt har jeg ikke. Jeg har nogle gange forsøgt med gymnastik, men da det er meget småt med ungdom her på egnen, har jeg lagt det på hylden igen. Sidste år var jeg soldat og lå det meste af tiden som ordonnans ved forplejningskorpset på kastellet i København.

Henry »Lille Thøg« Thøgersen har opholdt sig i Sverige fra august sidste år og til september i år. Han boede i Gøteborg, hvor han arbejdede som bager i et af nordens største bagerier. Endvidere har han været på en pragtfuld cykletur i Norge sammen med to danske kammerater. I Sverige begyndte han på gymnastikken, men måtte desværre holde op på grund af en fodskade, som dog nu er i orden igen. Nu bor han i Hjørring og er atter i fuld sving med gymnastikken. Hvis nogen af kammeraterne fra Den jyske skulle komme til Hjørring så kig indenfor i konditori »Willy« og lad os få en lille sludder, siger Thøg til slut.

Og så er der vores allesammens Jossi. Han har jo opholdt sig som gartner her i København i de sidste år, men for ganske nylig udløb hans opholdstilladelse her i landet, og det var ham umuligt at få den fornyet. Han fik valget mellem at rejse hjem til Ungarn eller emigrere til Australien. Han valgte det sidste, men det var en meget bedrøvet Jossi, der forlod Danmark, som han var kommet til at holde meget af, og hvor han havde fået så mange venner. Han lovede at skrive, hvorledes det gik ham derude i det fremmede, men på nuværende tidspunkt da dette skrives, har jeg endnu ikke hørt fra ham. Lad os håbe for ham, at han må blive lige så glad for Australien, som han var for Danmark.

Willy »Clark« Wilstrup har drevet det vidt i det forløbne år. Han er blevet forlovet, er blevet formand for Søborg Gymnastikforening og bestyrelsesmedlem i Gladsaxe kommunes idrætsudvalg. Sidste vinter ledede han gymnastikken tre aftener om ugen i foreningen, men nu, da han er blevet sådan en fin mand, har han skåret undervisningen ned til en enkelt aften. De to andre aftener har »en rigtig og dygtig gymnastiklærer« fået lov til at tage sig af. Endvidere har han i sin forening fået oprettet en afdeling for ski- og orienteringsløb. I kan nok huske, det sidste var han så skrap til på skolen, han skvattede altid i muddergrøfter eller sloges med hundene fra de nærliggende gårde.

Så er der Adler Haugland. Trods det, at han er den af kammeraterne fra skolen, jeg har set mest til i det sidste årstid, er han faktisk en af dem, jeg har mindst at berette om. Der er egentlig ikke noget nyt at fortælle om ham, han ligner sig selv, er stadigvæk ikke blevet ejer af en kam, han og jeg, »Carl Staaltraad«, ligner på det punkt hinanden, vi bruger et stykke sylte, når vi skal frisere os. Adler er stadigvæk instruktør i idrætsforeningen »Sparta« her i København, hvor han bliver mere og mere populær. Det er også fine resultater, han opnår. Således

skyldes Rudy Stjernilds nye danske rekord i stangspring ikke mindst Adlers glimrende træningsarbejde og instruktion, og meget tyder iøvrigt på, at Sparta, der, da Adler overtog instruktionen, kun lå som nr. 2 i den københavnske b-række, til næste år vinder a-rækken og dermed vel nok kan regnes for Danmarks stærkeste atletikklub.

Endelig er vi så nået til rosinen i den bekendte pølseende, nemlig mig selv, »Carl Staaltraad«, »Carl Træskotyv« eller hvilke andre øgenavne, der nu blev mig tildelt under mit ophold som »Jomser« på Den jyske. Jeg er sportsidiot, siger min familie og nærmeste bekendtskabskreds, og noget er der måske om snakken. Der er efterhånden snart ikke den idrætsgren, jeg ikke er aktiv deltager af. Lad mig i flæng nævne: først og fremmest atletikken, den er og bliver mit hjerte barn, men endvidere spiller jeg fodbold for Politiken, har således været udtaget på de københavnske firmaklubbers unionshold som højre innerwing, hvortil jeg dog desværre måtte sende afbud på grund af en forstuvet ankel. Endvidere spiller jeg tennis (om vinteren i hal) og badminton. To gange om ugen går jeg til gymnastik, jeg skulle bl. a. have været det i aften, men må forsømme, da denne betretning her gerne skulle af sted. Endvidere har jeg igen påtaget mig at lede instruktionen i K. I. K.s kvindeafdeling, så jeg tænker, I kan forstå, at jeg har mere end nok at gøre med at få tiden til at slå til.

Til slut de bedste ønsker for julen og det nye år til jer alle samt et på gensyn ved elevmødet til sommer.

Jeres *Heine Halberg*.

Kære sommerpiger 46!

Atter er et år gået, hvor tiden egentlig går hurtigt. Vi kan vist så småt begynde at regne os til de gamle i hvert fald på »Den jyske«.

Desværre er det ikke nær jer alle, jeg hørte fra, det er jo nok en del min egen skyld, da det jo blev sent, inden jeg fik skrevet til jer. Til jer, der skrev, siger jeg tak, og I, der lod være, må så holde for til næste år.

Ellen Laasby har det stadig godt, er nu flyttet til Gentofte. Vibi (ja, tænk hun lod høre fra sig — tak for det Vibi) er blevet gift og bor i København, hun har en søn og venter en datter i februar. Medens vi er ved de gifte, må vi hellere få dem på rad.

Nanna, nu fru Paulsen, bor i Tuelstrup, hun har arbejde på en systue og får ikke rigtig tid til at gøre noget ved det idrætslige. Maja Møller hedder fru Sørensen, det skete den 22. september. Hun er blevet frue på »Lenadgaard«. Har i sommer spillet

håndbold sammen med Hilda, der stadig er i Tirstrup brugsforening. Maja skriver, at hun har forsøgt at få Hilda forlovet i sommer, men det lykkedes ikke, kender vi Hilda ret, klarer hun nok den sag uden Majas hjælp.

»Ras«, fru Jørgensen, går til gymnastik, men nyder ellers familielivet hjemme i Ny Stærmosse. Anna Dam, nu fru Kyhn, havde travlt med at sømme bleer, da jeg hørte fra hende, der ventedes en lille arving. For tiden bor de hos hendes forældre.

Det var de nygifte, og vi ønsker dem hjertelig til lykke, det samme gælder for dem, vi ikke hørte fra, og som er gået ind i ægtestanden.

Maja Brogaard har spillet håndbold og skal lede gymnastik til vinter, men har ellers travlt med at passe mand og hus. Kirsten Svendborg er vendt hjem efter 1½ år i England. Har været en tur i Skotland og Paris, vinteren skal hun tilbringe på Sorø husholdningsskole. Kirsten er rejst på Askov i vinter.

Kis er også kommet hjem fra England og har nu plads i Odense. Edith Bendsen leder gymnastik med liv og sjæl i hele to foreninger (Bukkerup og St. Merløse). Har i sommer været fjorten dage i Norge bl. a. Sarpsborg, men havde ikke lejlighed til at hilse på vore to norske venner.

Else og Poul er nu flyttet til Koføeds træningsskole på Amager, Poul er sløjd- og gymnastiklærer, de har fået en søn til at live op. Ellen Poulsen var jo nyforlovet til elevfesten og nyder det stadig. Skal i vinter lede gymnastik og gå på sy- og vævekursus.

Helbo, der er ved at drukne i arbejde på sin egen systue, har besluttet at holde op og vil i stedet ind som elev på et hotel i Aarhus. Inge rejste 1. november til Belgien, hvor hun skal i huset hos en dansk familie.

Gudrun blev for godt kendt hinsidan og var nødt til at søge hjemlige græsgange. Her går hun og ved ikke rigtig, hvad hun skal give sig til, har søgt plads på fødeklinik i København, tænker også på at blive sygeplejerske.

Lizzies oplysninger er minimale. »Intet nyt fra mig, kun at jeg længes efter landet« er alt, hvad hun har skrevet. Hun er vendt tilbage til København og til sin Poul.

Selv har jeg det som sidst, er stadig hjemme i Dalby. Tilbragte otte dejlige dage på »Den jyske« i sommer, skal gå til gymnastik i vinter, men ellers nyde familielivets hygge.

Alle de mange hilsener fra alle til alle giver jeg udtryk for i en rigtig glædelig jul og et lyst og lykkeligt nytår med håb om, at vi må mødes til sommerens elevmøde på vor egen skole.

Ingse.

Kære lærere og piger fra 47!

Så er vi her igen med mange gode hilsener og tanker til hinanden og med mange gode ønsker til vor kære idrætsskole.

Jeg skal sende jer alle de bedste hilsener fra Ane og Annemarie, de er begge i deres hjem og har det godt; Annemarie leder to hold gymnaster. Inger Skriver har det godt, trods det, at hun er sygeplejeelev på rigshospitalet. Hun havde besøg af Inga Britta i sommer, og de gik i cirkus Schumann sammen, og selvfølgelig morede de sig godt. Af og til har hun også besøg af Lykke, men hendes idræt og gymnastik er desværre sat til side. Lille Lisbeth har det godt, hun er nu gift med Hans Jørgen, og de bor i Kolding, hun har plads på en systue i disse måneder fra 8—6 aften, så det er Hans Jørgen, der skriver brev til os og sender alle en rigtig glædelig jul.

Petra er også forlovet, i hendes brev var der en hilsen fra Magda, hun er stadigvæk i Horne med sin lille Jes. Den næste, der er hilsen fra, er Dagny, hun har meget travlt, har lige haft ferie i fire uger til kursus på Snøghøj, i vinter skal hun være kokkepige for fjorten mennesker, to gange om ugen skal hun lede gymnastik for de unge piger. Lizzie er i København ved siden af sin Poul, nu vil de giftes, men mangler lejlighed, hun savner de gæve fynboer.

Anna Olesen har ledet gymnastik og idræt lige siden, hun kom fra skolen; har det sidste år tjent på Svejstrup Skovgaard og skal til vinter på husholdningsskolen »Klejsgaard« ved Strib. Er ugift og flyver og farer som altid. Ingeborg Brorson tjente i Højby ved Odense sidste vinter, hvor hun gik til gymnastik hos Ester Skriver, er nu hjemme i Stenderup og leder pigerne der. Laura Schmidt havde sidste vinter et dejligt ophold i Norge, hvorfra hun rejste hjem over Sverige så betids, at hun fik Lingsiaden med, det var fint arrangeret. Nu har hun plads i Rousthøje og skal lede pigerne der. Nethe Ebbesen ledede pigehold til gymnastik sidste vinter, har i sommer været på Sorø husholdningsskole og skal fra november bruge sin ny erhvervede kokekunst som kokkepige på en stor gård ved Sdr. Næraa. Fra Lykke er der en hjertelig hilsen til alle.

Den sidste hilsen er fra mig selv, jeg har det godt. Men må vi ikke nok få lidt sving i vor vandrebog, den savnes, hvor er den? Jeg har et dejligt hold gymnaster her i Bøjden, som jeg har stor glæde af. Skal hilse mange gange fra Thorkild og sender jer alle ønsket om en rigtig god jul og et lyst og lykkeligt nytår.

Edith.

Kære venner fra 47—48!

Så er der atter gået et år, og det er nu to år siden, vi mødtes første gang på Den jyske Idrætsskole. Lad os prøve i tankerne at mindes denne dag ved at høre lidt om, hvad de forskellige har oplevet det sidste år.

En af de største idrætsbegivenheder i Norden i sommer var jo Lingiaden. Der havde vi Peter Jacobsen, Knud Nørgaard og Erik Thybo med som repræsentanter. Peter Jacobsen har ledet gymnastik i Lyby og skal i vinter på Salling ungdomsskole lede gymnastik for ca. 50 unge knægte.

Carl Chr. Jørgensen er underkorporal og har ledet idrætsmærkeprøver for 123 kammerater på korporalskolen og har desuden selv fået tid til at spille håndbold. Niels Peter Madsen har ledet gymnastik for drenge; han træffes stadig i Hestlund. Jørgen Hedegaard har ikke ledet noget i sommer, da han har faret det halve Sjælland rundt som kontrolassistent.

Mads Andersen har haft travlt som dommer til idrætsmærket og i håndboldkampe, skal lede gymnastik i vinter. Han har startet et mindre hønseri. Tage Christensen er faret udenlands, han leder gymnastik i Norge og befinder sig godt. Elmer Andersen leder gymnastik i Gl. Sole, han har spillet fodbold i sommer. Jens Friss Styrk har ledet gymnastik og håndbold. Han efterlyser vandrebogen og beder alle om at sende nuværende adresser. Han er forlovet med verdens sødeste pige, det passer, jeg har selv set hende. Jens Peter Kamp har ledet drengegymnastik og håndbold, er nu kommet i kongens klæder. Jens Holm er soldat i Haderslev, han laver grin med den militære gymnastik, men spiller håndbold. Han er fundet værdig til korporalskolen.

Knud Jørgensen er hjemme, hvor han har spillet fodbold og håndbold, i vinter er han på landbrugsskole. Jens Bundgaard har plads i St. Hedinge, har i sommer ledet håndbold samt været dommer ved en del kampe inden for P. A. G.s turnering. Skal i vinter køre ti kilometer for at lede gymnastik i Rødvig.

Arne Petersen rejste til Sverige, da han blev færdig som soldat. Han er nu stud. agrar i Sevel, har spillet håndbold og vil i vinter prøve at vække de søvnige vestjyder og få dem til at strække benene ved lidt gymnastik. Tænker på specialtræning sammen med gymnastikken i håndbold, og ellers tipper han. Knud Hansen har været i Sverige med et drengehold og skal i vinter lede gymnastik for drenge, har nok at gøre i V. I. F.

Jeg selv er lærer på drengeheimmet Holsteins Minde. Jeg har forsøgt at få drengene til at interessere sig for idrætsmærket. Af 90 drenge var der 14, der bestod. Der er meget arbejde

med drengene, der bliver ikke meget tid tilovers, men jeg er lykkelig for, at jeg kan hjælpe disse ulykkelige drenge, og jeg prøver på at give dem noget ballast med ud i den hårde verden. Jeg er blevet gift og sender mine bedste hilsener og ønsker til kammeraterne på »Den jyske«.

Knud Hansen. Henry Jørgensen.

Kjære venner!

Mens jeg sitter og noterer mandater og tall fra det nye norske storting, kommer der brev fra Danmark, at no skal de høre, hvordan det går oss Normenn.

Vi har det alle bare bra. Leif traff jeg på Bislet under friidrettslandskampen mot Frankrige i sommer. Han fortalt da, at han skulle søke seg inn i handelsflåten som velferdsofiser, og da nytter vi alle sammen høve til å ønske ham til lykke.

Alf Solnes har jeg ikke hørt fra siden sidst jeg skrev, men jeg tror nok, at han er polit ennå. Heller ikke fra Sverre Øverby har jeg hørt noget, men faren skrev, at Sverre er en av Norges representanter i Tyskland. Han har gått på befalskolen her hjemme. Sverre har drevet endel aktivt og har nådd 13 m i kule og op i mot 39 i diskos. Han er ferdig i Tyskland 15. februar 1950.

Hans Nordberg sier i et brev, at han er på Elverum lærarskule og har ellers drevet som lærer. Han skal gå to år på skolen. Han har drevet lidt instruksjon i fotball. Ryktene går om, at Kjell Næss er gift og fået en liten plugg, som han siger. Han går på Oslo Ortopediske Institutt, hvor han uddanner seg til massør og sykegymnast.

Willy Bech Nielsen har fået ring på fingren, han er snart ferdig på Statens Gymnastikkskole 2. avd., nu skal han tjenstgøre som fendrik i marinen 18 mdr. Jeg har selv drevet instruksjon hele sommeren. For tiden leser jeg anatomi, da jeg har tenkt meg inn på Statens Gymnastikkskole.

Med dette sender jeg en hilsen fra oss alle otte med ønsket om en riktig god jul i julebudskapets tegn og med håb om et rikt nytt år.

Gunnar Mathiesen.

Kære 48 piger!

Allerførst siger både Kirsten og jeg tak for alle jeres breve. Det skuffer os lidt, at ikke alle er med, men vi har dog fået tilstrækkeligt bevis for, at ånden fra 48 er i live, og det glæder os — og så til sagen.

Til november er Inger rejst hjem efter tretten måneders ophold i Larvik. Hun har tabt sit hjerte til Norge og nordmændene,

hun har ikke svigtet hverken idræt eller gymnastik, men særlig har hun gjort sig bemærket i håndbold, bl. a. har hun spillet en kamp med de Roskildepiger, som vi sidste år stiftede bekendtskab med på vor tourne. Så vidt vides slider Slots stadig sine skosåler på svenske hospitaler. Korshøj var atter i sommer på Idrætsskolen som elev. Gudrun (Avernakø) har i sommer med stor energi dyrket idræt og barnepleje i Ringe, men er nu hjemme og leder gymnastik. Den lykkeligt forlovede Edith sender også sine bedste hilsener fra Fyn, hvor hun har plads som servitrice på Otterup gæstgivergård. Højby telefoncentral melder Agnes P., som stadig har sine hold fra sidste år samt et hold småpiger; håndbold og atletik har stadig en stor stjerne hos Agnes, og de sidste prøver til idrætsmærket er taget.

I Nordsjælland arbejder Ruth med ikke mindre end ni hold til gymnastik, hun var med til Lingsiaden. Anna Maria har været på Den internationale Højskole i Helsingør. Petter er havnet i Frederikssunds førende blomsterforretning, og hun blomstrer rigtigt, for hun er blevet forlovet. Hun har tilbudt at binde Kirstens brudebuket, når hun den 19. december skal giftes med sin flyver. Fra 1. januar bor Kirsten i et yndigt lille hus i nærheden af Karup flyveplads. Forøvrigt har hun bag sig en veloverstået danseeksamen. Lizzie er på kontor, men er ikke så glad for det.

Så kommer turen til jyder i Jylland, og her er atter en forlovelse — Jenny Marie er blevet »ringet«. Esther har travlt i Hermod gymnastikforening, Esbjerg, med at lede tre store hold, det ene på over fyrrer, desuden træner hun selv på eliteholdet. Hun har plads som barneplejerske. Alle tiders store håndarbejds geni Emma H. har fuldendt sin uddannelse og er nu håndgerningslærerinde på en ungdomsskole i Hammel. Blichfeldt har forladt »Palsgaard« og er nu i Juelsminde. Hun leder gymnastik, går til folkedans og har i sommer spillet håndbold. Bertha har lagt håndbolden på hylden, men svinger sig til folkedans og dyrker gymnastik med stor ildhu. Inga fik sin eksamen fra Statens gymnastikinstitut, hun har i sommer været i Fuglsølejren som pige, var sammen med Magda Munk til Lingsiaden. Samme Magda er stadig gartner i Øster Tørslev, hun ledede gymnastik sidste vinter, håndbold i sommer og går nu til gymnastik, folkedans og sykursus.

Bjørn er på Aarhus kommunehospital, hvor Anna Boes efter sigende er antaget som elev til 1. januar efter et ophold på Ubberup sygeplejeforskoie. Agnes er flyttet til Marselisborg hospital. Hun, Ella, Helboe og jeg spiller på samme håndboldhold i »Odder Frem«, vi nåede i J. H. F.s vinterturnering opryk-

ning til mesterrækken, og vi håber, vi kan klare den i den fine række. Agnes var med på Jyllandsholdet i håndbold. I sommer har hun svigtet håndbolden til fordel for kuglen, og det gav resultat, et jysk mesterskab 11,37 og et dansk 11,05 — bravo mester, men hun måtte sende afbud til landskampen på grund af sit arbejde.

Ella har trænet »Frem«s småpiger i sommer og har dømt i flere turneringskampe, hun spiller badminton og bordtennis. Helbo syr til den store guldmedalje, kjoler til en større kundekreds samt udstyr til sig selv. Anna S. befinder sig godt i Silkeborg, hun har i sommer spillet håndbold og dyrker nu gymnastik på Silkeborg idrætsforenings elitehold. Anna efterlyser vandrebogen. Ak og ve den arme synder, der ligger og ruger på den.

Så er der hilsener fra alle til alle med mange gode ønsker for julen og det nye år, og særlig hilsen til vore sydslesvigske og norske venner. Desuden de hjerteligste hilsener til de nyforlovede og til Kirsten på bryllupsdagen.

Efterhånden som tiden går, mister vi vel kontakten med hinanden, men skal vi ikke gøre en indsats for at komme til sommerens elevmøde? Der var ikke så mange sidste år, så det kunne være sjovt, om en større styrke fra 48 vil belejre skolen til næste sommer. Vi, der var med i sommer, kan i hvert fald love jer et par indholdsrige og uforglemmelige dage — et nyt led i kæden af minder fra »Den jyske«. På gensyn.

Kære venner!

Kirsten. Ruth.

Hver gang vi får en hilsen fra venner i Danmark, er det som en solstråle i vor daglige trommerum.

Amanda er stadig i Flensborg, hvor hun går til håndbold og gymnastik, hun var med til Vingstedstævnet i sommer og har været på Idrætsskolen nogle gange i sommer. Marianne har plads i Husby, men nu skal hun følge sit herskab til Hamburg, og det er hun meget ked af. Hun har danset folkedans og spillet dilettant. Hun har også fået tid til at gifte sig.

Fra Petra og Edda har jeg intet hørt.

Selv er jeg hjemme, jeg deltager i gymnastik, sangkor, folkedans og dilettant. I sommer har jeg været i Ringsted og på Fyn, det var et par dejlige ture. Til næste år håber vi, at det bliver lettere at få visum, så vi også kan komme med til sommerens elevmøde. Vi holder fast ved vor danske sag, selv om der er mange besværligheder at kæmpe med.

De bedste hilsener og ønsker for jer alle i det nye år.

Ulla Pahl.

Kjære sommerpiker 1948!

Jeg har en stakkers trøst
 at jeg skulle ha vært i Danmark i høst
 i kongens København som kokkeelev,
 men derav intet blev,
 forde jeg ikke kunne få noen lønn,
 da var det ingen bønn:
 jeg fulgte fornuftens stemme
 og blev herhjemme.

Mitt arbeid har jeg på Moss hotell i min gamle bransje,
 men om vel et år etter endt eksamen ser jeg en chance,
 til at reise ud i verden til fremmede land,
 til at lære mye nyt og til å vise, hva jeg kan.
 Slik går for meg tiden sin vante gang
 med arbeid, drømmer, lek og litt sang,
 å nej, misforstå meg ikke, jeg er tro mod min stand,
 det er foreløpig ingen bestemt Han!
 Bordtennis er nå min store litenskap,
 jeg dyrker den iherdig, ennå med tap!

Først meg selv og så de andre,
 la os nå til Klara vandre:
 Hun studerer i Woodstock, gode, gamle England,
 og snakker alt språket uten norsk aksent.
 Til våren lurer hun på en trip to France,
 julen deretter blir det bryllup og en annen dans.

Lina er et kapitel for seg
 å få henne til å skrive brev er et mas uten like for meg.
 I sommer kom hun, like strålende blid på besøk hit til staden
 som norsk representant på vei til Lingiadén.
 Hun var både forretningskvinne og gymnastiklærerinne,
 drev øvelser i sang og musikk for å nå sitt mål: å bli stor
 sangerinne.

Siden har jeg intet hørt, men ryktet sier
 at hun har forlovet seg, men med hvem, derom historien
 tier.

Dette var siste nytt om de tre kvinner fra Norden,
 med hilsen til vore venner i hele Danmark og til den kjære
 skolen ved Vejlefjorden.

Eg ynskjer dere alle eit godt nytt år og gledelig jol.

Ellen Hoel.

Kære kammerater fra vinteren 48—49!

Tankerne går i denne tid tilbage til Den jyske Idrætsskole, da det nu er et år siden vi begyndte. Denne vinter tror jeg ikke, nogen af os glemmer, og det må vi særligt sige forstanderparrøt og lærerne tak for. Vi håber snart, at resten af skolen må stå færdig og som hidtil samle fuldt hus af elever både sommer og vinter.

Ja, det er ikke meget, vi har at meddele, det skulle gerne blive bedre næste år.

Kaj Nielsen har ikke store nyheder at fortælle. Han er inde som soldat og lige udnævnt til garder. Har været helt afskåret fra at lede gymnastik og fri idræt og skriver endvidere: den gymnastik, vi har herinde, er ikke meget værd, og idræt har vi ikke spor af. I kan tro, jeg tænker tit på Søndergaard og ønskede, at det var ham, der stod oppe på plinten og kommanderede.

Peder Nielsen har haft et hold piger til træning foruden selv at have spillet håndbold. Idræt har han ofret meget tid på og har sammen med tre andre vundet Fyns-mesterskabet i 4 × 1500 m løb. Hans bedste tid på 1500 m i år blev sat på Vingsted stadion i tiden 4,11,8. Desværre har han nu i efteråret under roeoptagning med traktor haft det uheld at brække det ene ben; han bliver sikkert ikke i stand til at løbe næste år, hvor han ellers mente at have gode chancer for at opnå endnu bedre tid.

Poul Erik Nørsgaard, der udelukkende har helliget sig den fri idræt i sommer, er gartner i Brabrand ved Aarhus og har været på 1900's B-hold mod forskellige idrætsklubber; han har opnået flere pæne resultater, det bedste opnåede han i trespring, hvor han sprang 11,80 m.

Kaj Meiland har haft en travl sommer med at lede håndbold, foruden at han selv har spillet to gange om ugen. Skal i vinter lede karlegymnastikken i Hjordkær.

Martin Sigsgaard ligger som soldat i Randers. Det lader til, han har forfærdelig travlt, da jeg ikke har hørt fra ham. Martin var jo ellers vor stolte danske fodboldspiller, lige til Italien.

Helge Hansen har ledet håndbold i sommer for ca. 50 spillere; der var seks hold i turneringen, deraf fem på anden- og eet på tredjepladsen. Selv har han spillet håndbold og fodbold. Kristen Kold er for tiden ved Den danske Brigade i Tyskland, og det må formodes, at han dyrker idræt, hvis der er lejlighed til det.

Karl Nielsen er også i trøjen, han er blevet oppasser for en oberstløjtnant ved jyske flyverafdeling i Karup. Erik Han-

sen har taget aktivt del i gymnastik og håndbold i sommer, han har dømt nogle kampe og regner med, at han skal lede gymnastik nu i vinter.

Thomas Jørgensen har ledet håndbold og fri idræt i sommer. Et af hans hold blev kredsmester i turneringen. Ligeså er der taget flere idrætsmærker.

Jeg selv har også i sommer haft meget at gøre med håndbold og fri idræt. Har trænet piger og karle i håndbold, desuden været dommer i flere turneringskampe.

Nu håber jeg, at vi møder op allesammen til elevmødet på »Den jyske« 1950, så vi kan få opfrisket gamle minder.

Thomas Jørgensen. Ejner Skov.

Kære danske venner!

Vi sender en hilsen til vore danske venner her fra Sydslesvig. Fra Agtrup hører vi, at Ingwer Joldriksen er kommet godt i gang i ungdomsforeningen; der dyrkes bordtennis, badminton, og i sommer har de drevet det med håndbold og fri idræt. Nu danser de folkedans. Karl Jensen skriver, at han er hjemme og hjælper til ved landbruget, det har ikke været muligt at komme i gang med gymnastikken, der er mange vanskeligheder at kæmpe med.

Selv er jeg for tiden på håndværkerskolen i Sønderborg. Da jeg rejste hjem i foråret, var der ikke noget arbejde at få nogen steder, jeg har så arbejdet hjemme, til jeg rejste til Danmark. Der var en lang arbejdsdag, men der blev dog også tid til at spille håndbold ind imellem; der har været meget at gøre ved det. Det meddeles nu, at der kan arbejdes med idrætsmærkerne i Sydslesvig på samme måde som i Danmark.

Til slut en tak fra os alle rettet til skolen, til forstander og lærere samt til kammeraterne for alt, hvad I gav os med hjem.

Jens Andresen.

Kjære danske venner!

Jeg sitter her og spiser store stykker av pennen, fordi jeg synes, det er så vanskelig å finne ord for all den takknemlighet, jeg blir fylt av, når jeg tenker tilbake på den herlige tiden, vi nordmenn hadde på »Den jyske«. Ja, det var i sannhet en oplevelse å være norsk i Danmark.

Og for all lærdom fra skolen, hygge og gjestfrihet, som ble vist oss overalt, hvor vi kom i Danmark, sender jeg fra oss nordmenn en dyptfølt *norsk takk*.

På min rundtur pr. brev til de norske gutter kom jeg til

Oslo, hvor jeg forstyrret poeten William midt i et pedagogisk foredrag, han er kommet inn ved lærerskolen. I sommer hadde han arbeidet som tollkontorist. Han har også haft en del instruksjon. Bl. a. instruerte han i lingiadeprogrammet. Han har hele sommeren været instruktør for sin klubb, foruten å ha deltatt sjøl. Noen av hans resultater er: 100 m 11,8, 200 m 24,00, 110 m hekk 17,8. Hans klubb ble serievinder i lagserien for friidrett i 1. div.

På Madlamoen ved Stavanger fandt jeg Rolf som instruktør for 250—75 mann ved rekruttskolen for marinen. I sommer har han instruert i håndhold for jenter og gutter. I påsken drø han på påsketur og forloved seg. Moral: »Vokt dere for påsketur i Norge.«

Karl Olav trener Sandvikens A. I. K. i Sverige. Han har et ansvarsfullt og krevende jobb. Nu trener han klubbens håndboldspillere og bandyspillere. 1. december sætter han atter næsen hjemad, og til vinter skal han trene danske skiløpere, som vover seg til Norge.

Fra Drammen kom rapport fra Gunnar. Gunnar har trenet i sommer og har ved siden av havt gode resultater sjøl: 11,9, 25,2, 55,9 og 2,07,3. Han har vært en tur i England og kikket på det landet også.

Jakob er nu lærer, han har i sommer trenet og har nået 11,4 på 100 m. Også i fotball har han drevet på, han sier sjøl, at hans klubb sparker i 2. div.

Fra Bodø er kommet bud fra Reidar. Han har holdt til der nord sida 25. mai i vår som trener for idrettsklubben Grand. Dessuten har Reidar virket som kretstrener for Balten friidrettskrets hele sommeren. I fotball og håndball har han foruten Grand også trenet Glimt, som gikk til finalen i nord-norsk mesterskap i fotball. Glimt kan også skilte med seire over Kvik, Trondheim, og Østerbro Boldklubb, København.

Synes ikke rapporten er fullstendig, før jeg har nevnt vår danske nordmand Jesper. For at bruke Gunnars ord: blyge, beskjedne Jesper har gjort underværker her i Norge. Har trenet både hovedserie og 1. div. klubber. Der er blitt holdt avskedsfester og skrevet så mange pene ting om ham i aviserne, så vi nesten må regne ham for nordmann, liksom dere regner Tordenskjold for dansk.

Om meg sjøl er det ikke så mye å berette. Har drevet med jordbruksarbeide i hele sommer. Jeg har sparket litt fotball og instruert fra nyt et jente håndholdlag.

Her i Gausdal er det allerede litt snø, og en kan nesten si, at en aner julen nærme seg, og derved også tankene om jul og

fred på jord. Jeg ønsker dere alle en god jul og alle gode ønsker fra oss nordmenn for det nye år og igen takk for alt i det gamle.

Torstein.

Kære sommerpiger 1949!

Så har Anne Marie og jeg samlet lidt »nyt«, men vi har ikke hørt fra dem alle. Først er der Ingers danmarksmesterskab, som vi jo alle er glade for på hendes vegne. Inger og Else har hver sit hold småpiger til håndbold og gymnastik. Else er husalf, og Inger er i sin gamle plads, hun går til håndbold og gymnastik og er kommet med i bestyrelsen.

Agnete Dose får desværre ikke lejlighed til at lede gymnastik, hun skal i huset og passe fire børn. Magdel er kommet på husholdningsskole og er vældig begejstret for det, hun bor hjemme for tiden. Lilly har været hos Rask Nielsen siden september, men vil hellere på landet, hun har fået plads i Jersig ved Grindsted.

Canada var med til Lingiaden, nu er hun hos Svend Aage og skal være elev igen til sommer. Aase Liboriussen, der nu er i Nykøbing S., skal lede gymnastik til vinter i Rørvig. Else Nielsen skal lede småpiger, hun blev tilbudt de unge piger også, men var bange for, at hun ikke kunne klare det. Hun går nu på sykursus.

Ditte er glad for sin nye plads på kontor, hun har trænet lidt med et håndboldhold og har selv spillet en del. Anna Vinderslev dyrker håndbold og ridning, hun måtte sige nej til et pigehold, da hun skal ud at tjene. Jenny skal blive hjemme i vinter og skal lede et hold piger til gymnastik. Doris skal blive i Silkeborg i vinter og skal hjem til sommer. Hun træner på elitehold som sidste vinter og får tid til at gå på sprogskole. Anna Kristensen blev gift i september og har det godt.

Skade er blevet forlovet med Niels. Inge skal lede et hold til gymnastik et sted nede ved Køge. Kirsten har fået et hold småpiger til gymnastik, hun er hjemme og er ved at tage kørekort til bil. Kitty har småpiger både til gymnastik og håndbold og holder sig i form ved at trave lange ture om søndagen. Hun tjener til livets ophold ved at sy, som før hun kom til Danmark. Anne Lise syer hveranden dag, de øvrige dage arbejder hun på en stor gård, hun håber at få plads i Randers til vinter.

Anne Marie er rejst til Schweiz, hvor hun skal være et halvt år som barneplejerske på et børnehjem.

Jeg kommer ikke til at lede gymnastik i vinter. Det meste af min tid går med at sælge blade og stemple tipskuponer.

Med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sender jeg de bedste hilsener til jer alle.

Lillian.

Jeg vil gerne rette en tak til alle repræsentanterne for det arbejde, de har gjort. Det har været nødvendigt at beskære en del, I må bære over med mig, der har været stof nok til mindst 50 sider, og det kan vi ikke strække os over.

Det har glædet mig, og det glæder os alle på skolen, at så mange er kommet i arbejde med at lede, det skal nok sætte spor. Og skal vi så ikke være enige om at slutte op til elevmødet til sommer, så vi kan få et par gode dage sammen, det er de dage, vi ser hen til med forventning og glæde, men vi vil gerne se mange af dem, der ellers ikke plejer at komme. Vel mødt alle sammen.

Glædelig jul og godt nytår ønskes I alle sammen.

Thormod Petersen.

Kære gamle elever.

Vore bedste hilsener til jer alle med ønsket om en god jul og et godt nytår.

Familien Rask Nielsen.

De venligste hilsener og ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes af familien i Hjallese.

Edith Koefoed.

De bedste hilsener med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes gamle elever.

Elmo P.

De bedste hilsener til venner og gamle elever med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes af familien på Vojens Ungdomsskole.

E. Hagelsø.

Kære gamle sommerelever. Modtag herigennem vore bedste hilsener med ønske om en god jul og et velsignet nytår.

Katrine Rodh. Ellen Hess.

Glædelig jul og godt nytår ønsker vi alle venner og gamle elever.

Tove, Anna og Knud.

GENERALFORSAMLINGEN 25 JUNI 1949

I forbindelse med elevmødet afholdt elevforeningen sin årlige generalforsamling.

Formanden Thormod Petersen bød velkommen, og derefter blev Rask Nielsen valgt til dirigent.

Første punkt på dagsordenen var formandens beretning.

Thormod Petersen rettede en tak til alle, der havde hjulpet foreningen på den ene eller anden måde, først og fremmest dem,

der havde medvirket ved udarbejdelse og udsendelse af årskriftet.

Det blev oplyst, at det sidste årsskrift havde været det største, men også det dyreste at få trykt. Der var kommet en del årsskrifter retur, i mange tilfælde, fordi adressen ikke var i orden; der blev rettet en opfordring til alle om at få det i orden.

Der var sidste år ydet hjælp til sydslesvigske elever, de nærmere regler for lån fra elevforeningen var ved at være i orden (de er nu endelig færdige, så der kan søges lån, selv om det jo er ret begrænset, hvor meget der kan stilles til rådighed).

Formanden oplyste, at der var mulighed for, at unge højskoleelever fra Danmark kunne få stipendium til ophold på en svensk, norsk eller finsk højskole.

Kassereren, Knud Thomassen, forelagde det reviderede regnskab. Det blev sammen med formandens beretning godkendt.

Under eventuelt blev det vedtaget at sende formanden til Foreningen af høj- og landbrugsskolars årsmøde på Askov højskole i oktober, da der skulle drøftes oprettelse af en landslevforening.

Formanden foreslår at begrænse rubrikken »Nyt fra gamle elever«. Efter nogen drøftelse blev forslaget forkastet.

Forstander Svend Aage Thomsen opfordrede alle til at hjælpe skolen at skaffe elever. Det blev vedtaget, at elevforeningen skulle sende en skrivelse ud til alle gamle elever med opfordring til støtte på dette område.

Der blev valgt følgende repræsentanter for de forskellige årgange:

Vinteren	1943—44	Flemming Tobiesen.
Sommeren	1944	Marie Jensen.
Vinteren	1944—45	Adolf Lange.
Sommeren	1945	Oda Larsen.
Vinteren	1945—46	Heine Halberg.
Sommeren	1946	Inger Simonsen.
Vinteren	1946—47	Poul Thue Damgaard.
Sommeren	1947	Edith Fruerlund, Inger Stangeby.
Vinteren	1947—48	Henry Jørgensen.
Sommeren	1948	Kirsten V. Hansen, Ellen Hoel, Ulla Pahl.

Til bestyrelsen genvalgte Thormod Petersen, Viggo Søndergaard og Knud Thomassen.

Revisorerne, Tage Søgaard og Rask Nielsen, blev genvalgt.

Dirigenten takkede for ro og orden, og med en fællessang sluttede generalforsamlingen.

Th. Petersen.

REGNSKAB

for

Den jyske Idrætsskoles Elevforening

1. juni 1948 til 31. maj 1949.

Indtægter:

Kassebeholdning den 1. juni 1948. Indest. i banken...	1252,82
Girokonto	81,83
Bidrag til elevforeningen, 2,00 + 5,87	7,87
Opkrævning af porto	375,60
Kontingent for 1948 (632 medlemmer)	1896,00
Renter på bankkonto pr. 1. oktober 1948.....	3,18
Renter på bankkonto pr. 1. april 1949.....	1,32
Renter på girokonto	2,77
	Ialt kr. 3621,39

Udgifter:

Trykning af årsskrifter	1982,65
Forsendelse af årsskrifter	381,60
do. do.	5,10
do. do.	42,60
Gebyrer 0,55 + 0,85	1,40
Fragt	1,40
Opkrævningskort	40,00
Hjælp til sydslesvigske elever, 6 à kr. 10,00.....	60,00
Portoudgifter, duplikering og konvolutter	31,00
Telegrammer	10,90
Kassebeholdning pr. 31. maj 1949:	
Vejle Byes og Amts Sparekasse.....	879,54
Girokonto	185,20
	1064,74
	Ialt kr. 3621,39

Regnskabet revideret og fundet i overensstemmelse med kontotilgodehavender og bilag.

Vejle, den 22. juni 1949.

Jelling, den 22. Juni 1949.

*Tage Søgaard.**Rask Nielsen.***ELEV MØDE**

Elevmødet afholdes fra lørdag den 24. juni til mandag morgen den 26. juni.

Husk at medbringe idrætstøj og rationeringsmærker. De, der vil overnatte, må medbringe det nødvendige sengetøj.

Indmeldelser til mødet må være os i hænde senest 20. juni.

Vi venter at se jer allesammen. *Svend Aage Thomsen.*

NYE MEDLEMMER I ELEVFORENINGEN

V i n t e r e n 1948 — 49.

789. Jens Andresen, Hyllerup, Flensborg-Land.
 790. Werner Bartlefsen, Ny Gamsbøl, Syd Tønder Amt.
 791. Oluf Christiansen, Langestræse 33, Slesvig, Sydslesvig.
 792. Karl-Olav Dahlbak, Vestfossen, Norge.
 793. Jørgen Danielsen, Byrsted pr. Nibe.
 794. Erik Hansen, »Gårdager«, Landsgrav, Slagelse.
 795. Helge Hansen, Kirkelte pr. Lillerød.
 796. William O. Hansen, Jonsokkt. 12, Porsgrunn, Norge.
 797. Gunnar Hjalming, Eiler Sundsgt. 20, Oslo, Norge.
 798. Kurt Henningsen, Frederikstad, Ejderen, Lohgenborgade 4.
 799. Karl Jensen, Marienkåg, Dagebøl, Sydslesvig.
 800. Svend Aage Jespersen, Tranebjerg, Samsø.
 801. Ingvar Joldrichsen, Måsbull, Lindholm, Kr. Sydtønder,
 Sydslesvig.
 802. Thomas Jørgensen, Moesbøl, Lyhne pr. Ølgod.
 803. Jakob Jørstad, Snåsa st. N., Trøndelag, Norge.
 804. Kristen Kold, Strammelse, Landet pr. Svendborg.
 805. Torstein Leikvam, Segalstad bru. p. o., Norge.
 806. Carl Chr. Nielsen, Stokbrogade 2, Brønderslev.
 807. Kaj Nielsen, Høed pr. Flemløse, Fyn.
 808. Peder Nielsen, Dalby st., Fyn.
 809. Reidar Nordvik, Nestun pr. Bergen.
 810. Poul Erik Nørgård, Sdr. Tranders pr. Gistrup.
 811. Kaj Meilandt Petersen, Bygholm, Hjordkær, Sdrj.
 812. Rolf Martinsen, »Heidun«, Solbakkeveien, Sandefjord,
 Norge.
 813. Martin Sigsgaard, Kalstrup Mølle pr. Vægger.
 814. Ejner Skov, Stubbom pr. Fjelstrup, Sdrj.

S o m m e r e n 1949.

815. Kirsten Broberg, »Damgård«, Sjørslev.
 816. Lillian Carlsen, Stenstrupsgade 23, Frederikshavn.
 817. Else Dahl, Nørregade 1, Odder.
 818. Inger Dahl, Nørregade 1, Odder.
 819. Agnete Dose, Randrup Hovedgård pr. Viborg.
 820. Aase Hansen, Gårslev Skole pr. Børkop.
 821. Margrethe Skade Hansen, Kaptajnsgården, Holsted.
 822. Anne-Marie Hessel, »Frihedslyst«, Hørsholm.
 823. Magdel Hijink, Morgenzonweg 34, Winterswijk, Holland.
 824. Anna Lise Hovmand, Vindeby pr. Onsevig.

825. Doris Broberg Hvorslev, »Lille Møllegård«, Rødkjærsbro.
 826. Inge Jensen, »Solhøj«, Solbjerg, Havrebjerg, Sjælland.
 827. Kitty Kismul, Kalandslid pr. Bergen, Norge.
 828. Lilly Koch, Vorbasse.
 829. Anna Kristensen, Vandel Ungdomsskole, Vandel.
 830. Aase Liboriussen, Alrø pr. Horsens.
 831. Anita Molten, Overbrook pr. Ottawa, Canada.
 832. Else Nielsen, Odsgård, Vinkel pr. Viborg.
 833. Meta Nielsen, Sdr. Hede, Lihme pr. Brodal.
 834. Mette Nyegård, Hvidørevej 58, Klampenborg.
 835. Edith Olsen, Velle, Ulstrup.
 836. Jenny Overgård, Katballegård, Vesterlund st.
 837. Helle Pors, Hotellet, Kvissel.
 838. Anna Vinderslev, Ilsø pr. Ulstrup.

P a s s i v e m e d l e m m e r .

839. Ellen Skjoldbro Jensen, Lumsås, Sjælland.
 840. Rita Christensen, Nygade, Skjern.
 841. Inger Laustsen, Vester.
 842. Gudrun Jessen, Helle, Fåborg, Varde.
 843. Chr. Jensen, Banegårdsvej 3, Skanderborg.
 844. Tove Hansen, Enkelund pr. Thyregod.
 845. Else Kaasbjerg, Uhre pr. Farre.

Husk at meddele adresseforandring til elevforeningen.

I N D H O L D

	Side
<i>Rask Nielsen: Kan vi klare det?</i>	3
<i>Viggo Søndergaard: Afslapning</i>	11
<i>Tage Søgaard: Er udviklingen i dag inde i de rigtige baner?</i>	15
<i>Thormod Petersen: Højskolen i dag</i>	20
<i>Svend Aage Thomsen: Brev til gamle elever</i>	24
Skolesangen	37
<i>Svend Aage Thomsen: Skolens kursusvirksomhed</i>	38
Fra udlandet	45
Nyt fra gamle elever	60
Generalforsamlingen	84
Regnskab	86
Elevmøde	86
Nye medlemmer i elevforeningen	87

